

REBECCA ROSS

VRAŤTE SE DO SVĚTA BOŽSKÝCH RIVALŮ

PROPLETENÉ OSUDY

FRAGMENT

Propletené osudy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Ross
Propletené osudy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A collection of small, light gray four-pointed stars scattered across the top half of the page, framing the author's name.

REBECCA ROSS

PROPLETENÉ OSUDY

A collection of small, light gray four-pointed stars scattered across the middle section of the page, framing the translator's name.

Přeložila Tereza Kupková

FRAGMENT

Wild Reverence

Copyright © 2025 by Rebecca Ross LLC

All rights reserved.

Translation © Tereza Kupková, 2026

Jacket design © Ellie Game/HarperCollinsPublishers Ltd

Jacket illustration © Kelley McMorris / Shannon Associates

ISBN tištěné verze 978-80-253-7756-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7757-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7778-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7779-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Pro všechny,
kteří někdy museli své milované
nechat jít*

Obsah

Postavy	10
Božské dvory	12

PRVNÍ DĚJSTVÍ Konec přináší nový začátek

1 Smrt a její horoskop	14
2 Slaná přísaha	23
3 Pochybnosti o zranitelném místě	35
4 To, co je zapovězeno	43
5 Trn v oku	53
6 Královna básnířka a bůh války	64
7 Červenka	75
8 Téhle se drž	84
9 Pergamen, inkoust a hřebíček	87
10 Náš osud je zpečetěn	96
11 Společnost pro staré duše	104
12 Sny v pustině	114
13 Šupiny, mince a dívka s karmínově rudými vlasy	115
14 Poslední slovo	120
15 Štít před nestvůrnými psy	128
16 Jsme ze stejného těsta	141
17 Pohřbené modlitby	147
18 Jako skomírající uhlíky	151

DRUHÉ DĚJSTVÍ   Jak lstí získat řeku

19 Nevěsta pro Hlubinné	158
20 Přijmout výzvu dotykem prstů	166
21 Pán, jenž sní ve věži	174
22 Úskalí dohody s dávným milencem	181
23 Železo, kámen a zlato	190
24 Nic než přelud	195
25 Pro tvou ženu	206
26 Máme se co učit	215
27 Až se mraky protrhají	224
28 Opuště, ale teď tě musím políbit	231
29 Ze země rašící jed, divoký a krásný	240
30 Kouř z hořících modliteb	252
31 Prosba o útočiště	259

TŘETÍ DĚJSTVÍ   Postrádat nepoznané

32 Oheň pod hladinou	266
33 Zúčtování pod vodou	273
34 Nech je tam	279
35 Pramínky rudých vlasů	289
36 Když hvězdy pohasnou	298
37 Dcera soumraku	304
38 Skolit ji z oblohy	315
39 Považovat lásku za okovy	322
40 Pokud mě požádáš, vyslyším tě	327
41 Udělej ze mě stín	330
42 Strasti první lásky a zrádný dým	333
43 Pojď blíž	340
44 Let	349
45 Vrať se ke mně	352

46 Nečekaná síla	359
47 Dveře do prázdna	366
48 Převážít misky vah	373
49 Jak může posel posloužit mrtvým	380
50 Tohle je sen... Vzbuď se	389
51 Otevři oči	393

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ Sníme o možné budoucnosti

52 Zůstaň	398
53 Pohřbít nebo spálit	405
54 Kdo létá, musí jednou spadnout	411
55 Tak ji tedy zruš	417
56 Síň plná zlata	426
57 Jeden přesně mířený šíp	432
58 Drahá Matyldo	436
59 Slova v lahvičce	444
60 Když led přitahuje oheň	451
61 Křídla	457
62 Večeře a obsidián	460
63 Nenechat se zajmout lidmi	466
64 Když žalozpěv přejde v ukolébavku	470
65 Záplava v duši	481
66 Dvě zprávy a jedna elegie	485
67 Věčná jako záře hvězd	491
68 Kouzlo, které umí zastavit čas	499
69 Když se ticho prolomí	504
70 Vila v oblacích	506
71 Dluh vražedkyně	514
72 Dědictví	521
73 Jako kost v nebeském světle	531
74 Vzývání duchů	535
75 Zimní oheň	537

76 Jaro, železo a řeka	548
77 Zadržet vítr	553

PÁTÉ DĚJSTVÍ Žár v našem nitru

78 Námi stvořené přízraky	556
79 Legenda o lidském pánu	567
80 Drahý Vincente	575
81 Ve snech a ve smrti	586
82 Rozkrýt tajemství	595
83 Vyznání	600
84 Tisíc let	604
epilog Legendy a lidská srdce	613
Poděkování autorky	619

Postavy

ŘÍŠE SMRTELNÍKŮ

Vincent Beckett – pán Wyndriftu
Nathaniel Beckett – Vincentův mladší bratr
Edrik – kapitán stráže
Lady Hyacinta – rytířka z Wyndriftu
Alysa – správkyň hradu
Gwenda – hradní léčitelka
Grimald Beckett – baron z Englewoodu
Hugh Delavoy – pán z Dračí síně, spojenec Wyndriftu
Adria – Královna básnířka
James, Lara a Tristan – poddaní z wyndriftských polností
Henrieta – Jamesova sestra
Darian – řemeslník z Wyndriftu

PODZEMNÍ ŘÍŠE

Zenia – bohyně zimy, ohně* a důvtipu*
Alva – bohyně snů a nočních běsů
Felyra – bohyně oslav a mincí*
Bade – bůh války
Dacre – bůh uzdravování, Pán Hlubin
Hem – kovář a lidský vazal boha války
Xan – bůh železa
Orfia – bohyně smrti, matka rodu Hlubinných

NEBESKÁ ŘÍŠE

Warin – bůh jara, železa* a řek*

Thile – bůh soumraku, slibů* a léta*, Pán Nebes

Luz – bohyně sklizně a deště*

Shale – bůh větru

Enva – bohyně hudby

Rowena – bohyně osudu, matka rodu Nebeských

Demi – bohyně podzimu

BOHOVÉ, KTEŘÍ NÁLEŽÍ DO VÍCE ŘÍŠÍ

Matylda – bohyně poselství

Strážkyně brány

* označuje magii uzmutou násilím

Božské dvory

jak je určují hvězdy a jejich horoskopy

NIŽŠÍ DVŮR NEBOLI BOHOVÉ NAROZENÍ S MAGIÍ, JEŽ SE DÁ ZAKRESLIT JAKO:

souhvězdí tvořené třemi nebo méně světelnými body

souhvězdí tvořené čtyřmi světelnými body

souhvězdí tvořené pěti světelnými body

STŘEDNÍ DVŮR NEBOLI BOHOVÉ NAROZENÍ S MAGIÍ, JEŽ SE DÁ ZAKRESLIT JAKO:

souhvězdí tvořené šesti světelnými body

souhvězdí tvořené sedmi světelnými body

souhvězdí tvořené osmi světelnými body

VYŠŠÍ DVŮR NEBOLI BOHOVÉ NAROZENÍ S MAGIÍ, JEŽ SE DÁ ZAKRESLIT JAKO:

souhvězdí tvořené devíti světelnými body

souhvězdí tvořené deseti světelnými body

souhvězdí tvořené jedenácti světelnými body

PRVNÍ DĚJSTVÍ

**Konec
přináší
nový začátek**

I

Smrt a její horoskop

MATYLDA

Kdysi dávno jsem věřila, že mým otcem je bůh války, především proto, že si mě po narození jako první pochoval v náručí. Šaty měl plné šarlatových skvrn, které si odnesl z krvavého bojiště, plášť roztrhaný na cáry hroty mečů i ostatnými palicemi a jeho kůže – prohrátá od jarního slunce – byla cítit solí a nasládlým kouřem. Přišel navštívit podzemní obydlí mé matky hluboko pod povrchem, kde panuje věčné, ponuré ticho, aby ji požádal o radu ohledně probíhajících bojů, a skončilo to tím, že se stal svědkem mého narození.

Přišla jsem na svět tak nečekaně, že neměl ani čas dopít sklenici vína a zmizet, jak by si nejspíš býval přál. Dychtil se totiž vrátit na bitevní pole a jakýmkoli záležitostí spojeným s porodem se raději vyhnout. Podle jeho vyprávění jsem přišla na svět s takovým křikem, který by v říši lidí roztrhal kořeny stromů, hrozivé bouřkové mraky rozčlisl vedví a tamní králové by před ním v úleku choulili hřbet. Můj hlásek beze vsí pochybnosti rozezněl každý tunel říše Hlubin.

„Pochovej si ji,“ vyběhla ho má matka, která ještě stěží popadala dech a tváře měla celé uzardělé.

A on ji poslechl, neohrabaně si mě přitiskl na svá krví potřísněná prsa. Bůh, jehož srdce je údajně tvrdé jako kámen, jediný syn bohyně smrti, jenž bez lítosti a po stovkách schraňuje duše těch, které si podrobil.

„Jak jí budeš říkat?“ zeptal se Bade a přidržel mi hlavičku v dlani. Ruku měl dost velkou a silnou na to, aby mě rozdrtila v prach, a přece mě choval jako tu nejkřehčí bytost. Boží děťátko utkané z křidel vážky, pavoučího hedvábí a snů.

Matka se zamyslela a přitom si otřela z nohou zlatavou krev. Vzduch byl prostoupen zelení a vůní bylin; čerstvě natrhanou šalvějí a rozlitým trnkovým vínem. Nakonec odpověděla: „Nevím.“

„Její otec...?“

„Ne. Nechci, aby se o ní dozvěděl. Alespoň v prvních několika desetiletích. Než se setkají, měla by vyrůstat obklopená jen svou vlastní mocí.“

„To je od tebe moudré,“ zhodnotil Bade a pak si mě, s hlavičkou stále ještě potřísněnou matčiným ichorem, zadumaně prohlédl. „Malá bohyně ale nemůže vyrůstat beze jména. Určuje její budoucí cestu.“

Nastalo ticho, narušované jen praskáním ohně v krbu. Tahle vzpomínka není má vlastní, ale slyšela jsem o tom vyprávět tolikrát, že přesně vím, jak jejich rozhovor probíhal.

Má matka naklonila hlavu ke straně, takže se jí černé vlasy přelily přes rameno jako vodopád pod rouškou noci, a čelo jí zbrzdila vráska. Najednou vypadala ustaraně a on se mohl jen tiše podívovat proč.

„Jméno utváří boha stejně jako hvězdy,“ řekla nakonec a pohladila mě přitom po světlounkých hedvábných vlasech. Zůstala jsem zticha, ale kabonila jsem se a usilovně pomrkávala ve snaze vstřebat tenhle nový, mlhavý svět kolem. „Možná bych měla počkat a zjistit, co říká horoskop. Pojmenovat ji teprve, až se projeví její magie.“

„Já bych s tím neotálel, Zenio.“

„Proč ne?“

„Co když se nakonec její moc ukáže jako nevýrazná a mdlá? Třeba z ní bude bohyně poplatků nebo trpělivosti či míru, případně něčeho podobně nezáživného.“

„A jak bys ji pojmenoval ty, kdyby byla tvojí dcerou?“

„Matylda,“ odpověděl bez váhání. Mnohokrát už totiž uvažoval nad tím, jaké jméno by vybral svému dítěti, přestože se v jeho nesmrtelném životě zatím žádné neobjevilo.

„Matylda?“ zopakovala po něm má matka překvapeně. „Proč?“

„Znamená *mocná v bitvě*.“

„To je pro tebe příznačné, pojmenovat dceru právě takhle.“

„Připadá ti to nevhodné?“

„Pro dítě zplonené tvou krvelačností? Rozhodně.“

Bade roztáhl rty v nepatrném úsměvu, kterému se podařilo dodat jeho nehezské, jizvami poseté tváři špetku jemnosti. Uvolnil se v rame-
nou a stále si mě přidržoval na hrudi. „Víš stejně dobře jako já, že jsem
se zařekl, že pokud je nebudu moci zplodit z lásky, zůstanu raději bez
dětí. A navíc, v ostatních vyvolávám spíš strach než lásku.“

„Jako my všichni,“ připustila má matka. „Ale copak sis toho nevšiml,
můj starý příteli? Ve válce se plamen lásky rozzáří o to jasněji a s větším
odhodláním. Jako by vzkvétal z krveprolití, které necháváš za sebou,
a rozhořel se na těch nejméně pravděpodobných místech. Láska dokáže
vyrašit z rozpukanych jizev našeho světa, z mohyl a utrpení. Dokonce
i ze strachu, který zaséváš.“

„To mi nějak uniklo,“ odvětil Bade, jemuž se nepovedlo skrýt v drs-
ném hlase lehce úsečný tón. Začala jsem být neklidná a znovu se dala
do pláče, protože jsem zničehonic dostala hrozný hlad. „Tumáš, vez-
mi si ji.“

Vrátil mě mé matce, která mě pak dlouhou chvíli držela v náručí
a s neskrývanou láskou v očích si mě prohlížela.

„Matylda,“ zopakovala. Zdálo se, že se ke mně tohle jméno hodí,
přestože matka dosud nezjistila, pod jakou konstelací hvězd jsem se na-
rodila – ani jaká magie mi koluje v žilách a jaké místo mi bude mezi bož-
skými dvory nakonec přisouzeno.

Zatímco mě Zenia krmila a já lačně polykala její zlatavé mléko, ob-
rátila se na boha války se svou radou stran nadcházející bitvy. Jako by
mé narození bylo jen rutinní, trochu nešťastně načasovanou záležitostí.

Pravdou však je, že... od té doby už se Hlubinným ani Nebeským
žádný další božský potomek nenarodil.

Zenia mě po následující tři dny uzavřela před ostatními ve svém pod-
zemním obydlí a nevšímala si klepání na dveře ani všetečných hlasů,
které sem zaznívaly skrz kamenné zárubně. Klan Hlubinných byl to-
tíž zvědavý na všechno, co se týkalo mého příchodu na svět, mé dosud

bezejmenné magie a neznámého horoskopu. Ze všeho nejvíc však Hlubinným vrtalo hlavou, kdo je mým otcem, protože tušili, že patří k jejich nepřátelům. Těm povýšeným, záludným bohům Nebes.

Nakonec však ani má matka nedokázala déle krotit svou zvědavost, a tak se vynořila ze svých komnat a zabalenou v nebesky modrém sametu mě odnesla klikaticími se chodbami podzemní říše protkanými mlhou až k bohyni smrti a vládkyni klanu Orfii. Může se zdát zvláštní stanout před Smrtí s novorozěným dítětem v náručí, ale pravdou je, že my, nesmrtelní bohové, měříme život pomocí jeho konce, či spíše jeho absencí. Buď jak buď, Orfia patřila mezi nejstarší a nejmoudřejší z našeho rodu a vyznala se ve čtení horoskopu, který se teď matka kvůli mně toužila dozvědět.

„Polož to dítě sem,“ vyzvala ji Orfia a mávla svou šlachovitou rukou. Na rozdíl od boha války se neodvážila vzít mě do náruče, za což jí má matka byla vděčná. Položila mě na kus ovčí kůže nedaleko krbu, kde na vyhřáté kameny na podlaze dopadala záře z plápolajícího ohně.

O Orfiině obydlí je užitečné vědět několik věcí.

Vchod do něj není snadné objevit a její komnaty vypadají jako včelí plástve sestávající z klenutých místností a mramorových sloupů, které jsou otesané do tvarů děsivě vyhlížejících příšer. Nachází se v něm krb, jehož oheň nikdy nevyhasne, a krovní trámy vysoko nad hlavou, z nichž visí dlouhé, tmavé závěsy. Stojí tu také veliký tkalcovský stav, z jehož chřtánu vychází tapiserie nekonečných rozměrů. A kamenný strop rozťíná puklina, která dovnitř vpouští sloupek nebeského světla; to prýští přímo na kouzelné zrcadlo umístěné ve svrchní desce stolku. Právě odtud sleduje Orfia nebeská souhvězdí a sestavuje horoskopy. V jeho oválném obsidiánovém povrchu se totiž zrcadlí noční obloha.

Zenia, navzdory své nervozitě, přistoupila ke kouzelnému zrcadlu. Orfia ji však zavolala ke krbu, kde se nad ohněm, v měděném hrnci plném dešťové vody, marinoval svazek bílých květin. Když pak tekutina chladla na krbové římse, stoupaly z ní tančící chomáčky páry, přesto však ve vzduchu kromě slabého závanu pepře a medu nebyla cítit žádná jiná vůně.

Vyvařením esence z jedovatých rostlin, z květů sesbíraných ve světě smrtelníků, připravovala Orfia silně nahořklý odvar. A moje matka se ho teď chystala vypít.

„Tady, Zenio,“ řekla Orfia a nalila jí malou sklenici. Tekutina byla čirá jako voda. „Víš, že musíš odpovídat pravdivě, pokud mám tvé dceři vyčíst z hvězd její osud.“

Bohům, na rozdíl od smrtelníků, nemůže jed nijak ublížit, natož je usmrtit, ale jeho moc přesto chováme v úctě. V případě, že ho vypijeme, nesmíme vyslovit nic než pravdu, alespoň dokud nám proudí žilami. Jakákoli lež by nám spálila jazyk na uhel a náš hlas proměnila v dým.

Zenia zaváhala. Její tvář, půvabná a bledá jako zimní ráno, se orosila potem. Ačkoli měla svá tajemství, přizvedla nakonec sklenku ke rtům. Když jedním douškem tekutinu vypila a ucítila její trpkou chuť na jazyku, zašklebila se.

„Stojím před tebou s otevřeným srdcem,“ řekla a oplatila Orfii její upřený pohled. „Prosím. Chtěla bych vědět, kam přesně má dcera přísluší. Zdali bude vyrůstat v bezpečí a nepovšimnuta, nebo zda ji mám naučit zabíjet, aby se v budoucnu dokázala ubránit.“

„Ostražitost bys v ní měla zasít, ať už se narodila pod jakoukoli konstelací hvězd,“ odvětila Orfia, která se nyní přesunula ke stolku, na němž spočívalo kouzelné zrcadlo. „Pusťme se do toho. Musíš mi zodpovědět každou otázku, kterou ti položím, jasně?“

Zenia přikývla. Třesoucíma se rukama sevřela cípy svého pláště.

„Kdy byla počata?“ zeptala se Orfia s očima sklopenýma k zrcadlu. Její měsíčně bílá tvář se v něm však neodrážela. Jen černá mlha a pableskující hvězdy, které jako by probudila na tmavnoucí obloze.

„Uprostřed léta,“ odpověděla Zenia. „Právě se sklízelo první ovoce. Lisovaly se olivy. Stříhaly ovce. Déšť polevil a nechal za sebou zvýšené hladiny řek. Bylo to těsně po západu slunce, na obloze právě vycházel srpek ubývajícího měsíce.“

„Popisuješ říši smrtelníků.“

„Ano, protože tam došlo k našemu spojení.“

„A kdo je otcem?“

V tu chvíli se matka odmlčela a kousla se do rtu. „To ti nemůžu říct, Orfio. Když jsme se loučili, přinutil mě složit slib. Že pokud někdy vyslovím jeho jméno nahlas, třebaže hluboko pod zemí, kam slunce nevstoupí a kam nikdy nevkročil, dozví se to a najde si mě.“

„Abyste znovu naplnili svou lásku, nebo aby tě připravil o život?“

Zenia neodpověděla hned. „Kdysi mě miloval. Bylo to naše tajemství, avšak náš poměr netrval dlouho a nerozešli jsme se právě v dobrém.“

Orfia i nadále hleděla do hlubin zrcadla a v očích, modrých a pronikavých jako safír vydolovaný z kamene, jí zajiskřilo. Z temnoty se vynořovaly další a další hvězdy. „V tom případě mi potvrď mou domněnku: patří k Nebeským.“

„Ano.“

Podle drobných náznaků, které jí má matka poskytla – léto, sliby, měsíc, nepřítel Hlubinných –, si Orfia sama domyslela, kdo je mým otcem, aniž by jeho jméno zaznělo v přítomí jejího obydlí nahlas.

„Předpokládám, že s sebou nemáš nic, co by mu patřilo, abych –“

„Vlastně mám,“ přerušila ji Zenia a z vnitřní kapsy pláště vytáhla kadeř ohnivě rudých vlasů. „Ustříhla jsem mu ji během našeho posledního setkání, zatímco spal.“

Orfia se potěšeně ušklíbla. „Tohle bude stačit.“ Vzala si od ní pramen vlasů a vhodila jej do zrcadla, v jehož útrobách vzápětí zmizel a ve hvězdném obsidiánu za sebou zanechal jen zčeřené vlnky.

Možná to zní zvláště, ale vlasy v sobě skrývají netušenou moc. Ustříhnout kadeř spícímu bohu je významný krok; má matka by mohla výměnou za těch pár pramenů požadovat od otce téměř cokoli, protože skutečnost, že byla vzhůru, zatímco on spal, by ho nesmírně zahanbila. Spolu s vědomím, že se jí vydal všanc. Ovšem Zenia je raději než k jeho vydírání využila k sestavení mého horoskopu. Aby se vyhnula vyslovení jména, které by si raději nechala pro sebe.

Nato si matka přešla čepelí nožičku po kůži na prstě, aby kouzlo stvrdila kapkou vlastní krve, a pak už jen tiše a netrpělivě čekala, dokud z odrazu noční oblohy nevystoupilo souhvězdí jasnější než všech-
na ostatní.

„Hmm.“ Orfia poklepala svými dlouhými nehty do pozlaceného zrcadlového rámu. Na každém kloubu se jí přitom zaleskly stříbrné prsteny ve tvaru droboučkových kostí.

„Co je tam?“ Matka se naklonila blíže, přestože sama znamení v zrcadle nedokázala rozluštit. „Co tam vidíš?“

„Souhvězdí tvořené šesti světelnými body.“

Zenia na její sdělení nijak nezareagovala, ale mysl jí překotně vířila, jak se v duchu snažila přijít na to, kam přesně se mezi bohy nakonec zařadím. „Takže přísluší ke Střednímu dvoru. A v něm na nejnižší příčce.“

„Jsi zklamaná?“

„Naopak. Ulevilo se mi. Nepřiliš velká moc by jí mohla skýtat jistou ochranu.“

„Doufejme, že tomu tak bude,“ odpověděla pomalu Orfia, jejíž myšlenky se nepochybně stočily ke skutečnosti, že má matka náleží k Vyššímu dvoru. Vzhůru vystoupala jen díky svým schopnostem, když připravila o život dva z bohů, a zvýšila tím počet hvězd u svého vlastního souhvězdí.

„A její magie?“ naléhala Zenia.

„Stvořili jste bohyni poselství.“

„Poselství?“

„Teď už zniš trochu zklamaně.“

„Já – *to ne*, jsem jen překvapená.“ Matka zmlkla. Nepochybně ji na jazyku zaštipal jed, který ji nutil mluvit pravdu. Pomyslela totiž na poplatky a trpělivost, mír nebo další nudné dovednosti, kterých se mi bývalo mohlo dostat, a posel se jim v mnohém podobal. Začala si kusovat nehty. „Co taková bohyně poselství vlastně dělá?“

„Tvá dcera bude nositelkou zpráv, jejím úkolem bude doručovat vzaky, dopisy a sdělení z jedné říše do druhé.“

„Z jedné říše do druhé?“ Nyní už byla Zeniina nelibost téměř hmatatelná. „Nechci, aby Matylda cestovala mezi *říšemi*. Ani do světa smrtelníků. Patří sem, dolů, ke mně a k mému rodu. Bude to tak pro ni bezpečnější.“

„Jestli ti opravdu leží na srdci Matyldino blaho, věz, že právě neustálý pohyb často poskytuje největší bezpečí,“ upozornila ji Orfia. „A nejspíš jsi tím měla na mysli *tohle*: nechceš, aby tvá dcera poznala rod svého *otce*, žijící vysoko nad námi.“

„On ani neví, že spolu máme dítě.“

„Ale dozví se to, Zenio. Jakmile ji spatří, okamžitě pozná, že je jeho, což jen přiživí jeho hněv vůči tobě.“

„Kdy ji uvidí poprvé?“ Matka v rozhořčení máchla levou rukou a prsten s měsíčním kamenem, který měla na palci, se v záři ohně zablýskl, jako by jí dával za pravdu. „Do té doby uběhne spousta let a – jak to chodí u většiny bohů – čas, víno a manželky otupí jeho vzpomínky. Bude známá jako Matylda z Hlubin a –“

„Nemůže si nárokovat jméno tohoto rodu,“ povzdychla si Orfia, „ani jméno rodu Nebeských.“

Zenia zamžikala a na krku jí naskákaly rudé skvrny. „To ne, musí přece mít rodové jméno. Domov. Nějaké ukotvení. Spojence, jimž může věřit.“

Orfia, kterou už matčina společnost začínala poněkud unavovat, sklopila zrak zpátky ke svému zrcadlu. Bylo takřka nemožné dívat se na bohyni smrti a nezaznamenat přitom její krásu – z níž její syn Bade nepodědil ani zlomek. Byla však pohledná způsobem, který se nedal přisoudit nikomu jinému z Hlubinných. Smrt byla jako měsíční svit na hrotu meče, oceánský vír za plného přílivu. Prchavá, krutá a chladná jako železo pokryté námrazou.

Její výraz zůstával neměnný, zřídka kdy se přestala kontrolovat. Ostatním dovolila spatřit jen to, co se jí hodilo, a přece se teď překvapením zamračila. Doširoka otevřené oči jí plály jako dvě temné studny. Ruce jí zbělely, když jimi sevřela rám zrcadla, a sklonila hlavu níž, aby si ještě důkladněji prohlédla souhvězdí, jež teď jasně zářilo inkoustově černou tmou.

„Orfio?“ oslovila ji má matka hlasem přetékaným obavami. Zaslechla jsem to a začala natahovat, ale Zenia si mě nevšímalá. „Vidiš tam ještě něco?“

Ten okamžik však pominul, jen co se objevil.

Bohyně smrti se napřímila, v obličejí opět vyrovnaný výraz, a od-táhla prsty od okraje zrcadla.

„Měla jsem pocit, že jsem zahlédla něco nezvyklého,“ odpověděla a vykročila ke svému tkalcovskému stavu. Tímto způsobem dávala svým návštěvníkům zdvořile najevo, že setkání je u konce. Jakmile shlédla na pestrobarevné nitě, okamžitě si získaly veškerou její pozornost. A její podráždění či radost narostly podle toho, jakému vzoru se právě věnovala a jak velkou pro ni představoval výzvu.

„Nějaké další souhvězdí?“ zeptala se Zenia tiše s hlasem plným naděje. „Významnější než posel?“

Orfia neodpověděla.

Chopila se tkalcovského člunku, avšak místo aby se zadívala na příze a osnovy, vrhla pohled na mě, stále ještě ležící na vyhřáté kožešině před krbem.

Ztichla jsem, protože i mně bylo jasné, že bych neměla pokoušet náladu samotné Smrti.

Orfia se však toho dne nemýlila.

Skutečně mi bylo souzeno, že právě neustálý pohyb mi jednou poskytne lepší ochranu než železné brnění.

Nebyla jsem čistokrevným potomkem Hlubinných a současně ani Nebeských. Patřila jsem k oběma rodům, což se ještě nikomu přede mnou nestalo.

Byla jsem prostě Matylda.

Matylda odnikud, s žádnými opravdovými příbuznými.

K matčinu obrovskému zklamání jsem měla vyrůst v pouhou bohyni poselství.

A co víc, bohyně smrti bezpochyby spatřila mezi mými hvězdami něco, co tam tak docela nepatřilo.

II

Slaná přísaha

MATYLDA

Rostla jsem jako z vody, jak by ostatně bohyně měla, pokud chce přežít.

Moje matka mě velice brzy poučila, že někteří z bohů – navzdory vzácné události, že mají ve svém středu malé dítě – by mě s radostí připravili o život, jen aby získali šest hvězd z mého souhvězdí pro sebe. Aby si přivlastnili mou magii poselství, nehledě na to, jak skromná se jim zpočátku mohla jevit, a mě – zbavenou veškeré kouzelné moci a důstojnosti – by odsoudili k putování za mlžný opar.

Pro boha neexistuje nic horšího, než když je zbaven moci a nesmrtečnosti, jeho jméno navždy zapomenuto a ostudně vymazáno z paměti.

Kvůli této neustálé hrozbě se z nejbližších spojenců mé matky stali také moji přátelé.

Bade, bůh války.

Felyra, bohyně oslav a mincí.

A také Alva, bohyně snů a nočních běsů.

Vzpomínám si, jak se tihle čtyři často scházeli v matčině obydlí, u kamenného stolu popíjeli víno a v záři ohně rozmlouvali, poskytovali si navzájem rady a pletichařili. Od mého narození minulo už dvanáct zim, a tak mi bylo dovoleno jejich rozhovorům naslouchat a dolévat jim prázdné číše. Většinou však diskutovali o věcech, které mi připadaly příliš komplikované a nesrozumitelné, než abych jim dokázala porozumět. Obvykle si mě dobírali a jako milující příbuzní mi laskavě cuchali vlasy. Jakmile jsem jim naplnila poháry vínem – alkohol a jedovaté květiny byly tím jediným, co jsme si obstarávali na

tržišních smrtelníků —, Alva mi zpravidla vtiskla do dlaně jeden ze svých malých svítek a zamrkala na mě, načež si mě opět přestali všímat.

Byla jsem pouhým poslíčkem, dítětem bohyně s hebkou pletí.

Vyrozuměla jsem, že válkou znavený Bade se potýká s jistým dilematem, o němž ale nechtěl mluvit v přítomnosti všech ostatních spojenců. Vyčkal, dokud Felyra s Alvou neodešly, a sám se ještě zdržel, aby se s mou matkou poradil o samotě.

„Je jako *trn*, který mi vězí v oku,“ svěřil se jí a rukou si přitom pročísl své popelavě hnědé vlasy. Ještě nikdy jsem v jeho hlase nezaslechla tak pochmurný tón. Zůstala jsem nehybně ležet na lůžku ukrytém v ne-dalekém výklenku, v ruce Alvin svitek popsaný pozemskými sny. Bála jsem se, že kdybych se pohnula, má matka by se rozpomněla, že tam jsem, a poslala by mě pryč.

Víc než co jiného jsem se toužila dozvědět, kdo je tím Badeovým trnem v oku.

„Předpokládám, že už zase nějak vyžrála na toho lidského krále,“ povzdychla si matka a dolila Badeův pohár suchým letním vínem. „Pověz mi, jak se jmenuje. Ještě nikdy jsi její jméno nezmnínil.“

„*Adria*.“ Bade to jméno téměř vyplivl. „Říkají jí Královna básnířka. Nemá žádný původ, vzešla z bláta a špíny té nejspodnější vrstvy smrtelníků, ale se slovy to umí tak dobře, že se jí podařilo uhranout jak nevzdělance, tak i nejchladnější srdce šlechticů. Vdechla našim mýtům nový život a ti ubožáci ji na úkor dosavadního krále prohlásili svou vládkyní. Dostává se jí modliteb a projevů oddanosti, jako by patřila k nesmrtelným. Obírá mě o prosebníky, čímž oslabuje mou moc. Pokud se mi ji nepodaří zastavit, tahle válka brzy skončí. Zvítězila v posledních třech bitvách. Král a jeho vojska jsou každým dnem méně organizováni, všude vládne chaos.“

Jedním douškem vyprázdnil svůj pohár; víno mu steklo po vousech a kapky mu jako rudé drahokamy dopadly na šarlatový oděv. Má matka zůstala zticha, pouze nehty zabubnovala o desku stolu. To bylo znamení, že se jí v hlavě začínají rodit intriky.

Říši smrtelníků jsem dosud navštívila jen několikrát, v doprovodu Zenii, a jen proto, abych se dozvěděla, kde se ukrývají průchody do podzemní říše. Tajné dveře spojující náš svět s tím lidským, abych jimi jednoho dne sama dokázala bez problémů projít. Jenže tahle válka mezi Svrženým králem a Královnou básnířkou už zuří celé roky. Její následky jsem na vlastní oči spatřila, když jsme s matkou procházely spálenými lesy, zpusťšenými políčky, kolem čerstvě navršených mohyl a rozpadajících se hradů, kde bylo ovzduší plné vsudyprítomného dýmu.

Zkáza jako by se rozpínala od jednoho horizontu k druhému a zanechávala za sebou jen zjizvenou zem. Nedokázala jsem pochopit, jak Bade, jehož jsem milovala jako otce, může v této nekonečné spoušti nalézat potěšení.

„Problém spočívá v jejích *básních*,“ promluvila konečně Zenia, „spíše než v tom, že se stala královnou.“

Smrtelní básníci, potulní pěvci a učení mistři slova představují pro bohy problém odjakživa. Takové lidi totiž navštěvují sovy Osudu a je jim umožněno nahlédnout do našich legend, mýtů i do našich životů. A kterýkoli člověk s brkem a inkoustem tak může naše příběhy sepsat po svém, aby nejlépe vyhovovaly jeho přesvědčení, ať už odpovídají skutečnosti, nebo ne.

„V tom případě bych ji měl zabít,“ prohlásil Bade.

„A udělat z ní mučednici?“ namítla má matka.

„Umlčel bych její brk a její smrt by mohla na dalších pár let rozdmýchat plamen války.“

„To ano, ale všechny zbývající modlitby kdysi věnované tobě by byly vyslány *k ní*. Smrt mění lidská srdce způsobem, který dokážeme jen těžko pochopit. Ale to bys měl jako někdo, koho vychovala samotná matka rodu, dobře vědět.“

„Tak co můžu dělat?“ Bade si založil své svalnaté paže na hrudi. V pravém uchu se mu přitom zaleskl rubín, který vypadal jako kapka lidské krve. „Král už brzy kapitujuje. Nastane dlouhé období míru, královna je totiž podle lidských měřítek stále velmi mladá. A mě čeká jen nekonečná nuda, sklíčenost a zahálka.“

„A to si nemůžeme dovolit,“ ušklíbla se moje matka.
Bade se zachmuřil ještě víc. „Jsem ti snad pro smích?“

„Ale vůbec ne.“

„Tak mi porad, Zenio. Pověz, co mám *udělat*. Máš v sobě chlad stejně jako oheň a důvtip a já teď nutně potřebuji tvoji radu.“

Koutkem oka jsem sledovala, jak má matka vstává. Při každém pohybu se jí černé šaty zaleskly; na tmavých rozpuštěných vlasech se jí jako padající hvězdy třpytila pavučinka z měsíčních kamenů. Přešla ke křbové římse a uchopila dýku, která se dosud skrývala za svícny.

„Zaslechla jsem o téhle Královně básnířce jisté zkazky,“ pokračovala. „Prý propůjčuje členům své rady zlaté čelenky, které připomínají korunu. Reprezentují moc a respekt. Těm, kdo je nosí, dodávají na důstojnosti a schopnosti vyjádřit se, třebaže přísluší k prostému lidu.“

„No ano, ale co je mi po nich?“ Bade začínal být netrpělivý. „Co mají společného se mnou?“

„Je třeba, příteli, abys jednu z těch korunek získal pro sebe.“

„Žádnému z bohů by ji *nikdy* nedala. Jsou určeny pouze pro smrtelníky v její radě. Pro ty, kteří jsou podle jejího mínění dobří, nezištní a ochotní položit život za její věc. Já nejsem ani dobrý, ani nezištný. A to poslední, co bych chtěl, Zenio, je zemřít pro nějakou obyčejnou smrtelnici.“

„Víš to jistě?“

Ticho, které se mezi nimi rozhostilo, jako by postupně houstlo a bobtnalo.

„Přesto si myslím, že by ses měl s touhle Adrií setkat,“ navázala Zenia. „O samotě, v jejím válečném stanu.“

„Měl jsem dojem, že nechceš, abych ji *zabil*.“

„Taky že ne. Musíš si s ní promluvit, z očí do očí, a začít se jí dvořit.“

Badeova tvář ztuhla v šokovaném výrazu, jako kdyby si má matka přivolala na pomoc svou zimní magii, dotkla se jeho ramene a proměnila ho v led. V příští chvíli se však rozesmál, hlasitým řehotem, který dokáže vyvolat veselí i ve vašem vlastním nitru. Raději jsem pevně sevřela rty. Ne abych potlačila výbuch smíchu; spíš proto, aby mi z nich

bezděčně nevyklouzly palčivé otázky, které mi po vyslechnutí jejich roz-
hovoru vířily v hlavě jako mûry slétající se ke světlu.

„Nemám v úmyslu skončit s ní v posteli,“ řekl nakonec Bade a oťrel
si slzy smíchu z očí. „Ty smrtelnice, s nimiž jsem spal, už mi stačily.
A to byly o poznání pohlednější než tahle.“

„Nejde jen o to se s ní vyspat,“ odvětila má matka poněkud ostřej-
ším tónem. „Musíš si získat její lásku a důvěru, obměkčit její srdce. Po-
kud uspěješ, získáš nad ní moc a svým vlivem ji budeš moct řídit. Zasít
mezi jejími rádci neshody. Budeš ji rozptylovat; narušíš jednotu jejich
dvořanů, což nakonec značně prodlouží probíhající boje.“

Bade zvažněl. Teď už jsem na něj nepokrytě a s vyvalenýma očima
zírala, aniž bych se snažila skrýt, že je poslouchám. Viděla jsem, jak polkl
a ohryzek mu poskočil vzhůru.

„Podívej se na mě, Zenio,“ zašeptal ochraptěle. „Jsem šeredný. Zjiz-
vený. Vládnu mečem, nikoli slovy. Tahle královna píše básně. Nepřipa-
dá v úvahu, že bych si za jedinou noc získal její lásku.“

„Potrvá to trochu déle než jen jednu noc,“ připustila Zenia o něco
mírněji. „Musíš na to jít chytře.“

„To mi nikdy moc nešlo.“

„V tom případě zapoj své schopnosti stratéga.“ S tím mu matka po-
dala svou dýku. „S prvními několika rozhovory ti můžu pomoci. Na tři
dny ti propůjčím svůj důvtip. Díky němu vytušíš, co královně říct. Po-
kud budeš mou magii potřebovat ještě po západu slunce třetího dne,
musíš se vrátit sem, abychom znamení obnovili.“

Bade natáhl ruku a dýku od ní přijal. Ještě nikdy jsem neviděla, jak
zápůjčka magie probíhá. Většina bohů se o svou magii odmítá podělit –
jsme pěkně sebestředná, podezřívavá cháska –, a tak jsem se teď na lůž-
ku napřímila a zpozorněla. On se však s pohledem upřeným na ocelo-
vou čepel, po níž poskakovalo světlo plamenů, na okamžik zarazil.

„Co po mně budeš výměnou za tohle chtít?“ zeptal se jí podezříva-
vě. „Hádám, že tvá cena bude vysoká, když mi svou magii tak štědře
nabízíš.“

A tehdy se má matka zadívala přímo na mě.

Zrudla jsem až po kořínky vlasů, rychle sklopila pohled ke svému svítku snů a provinile ho srolovala. Matka neměla tušení, že mi je Alva půjčuje, a nyní na mě rázně zavolala.

„Matyldo? Pojď sem.“

Vstala jsem a s pocitem nepříjemného sucha v ústech rychle schovala svítek pod deku. Potom jsem došla až ke stolu a intenzivně přitom vnímala, jak mi záře plamenů dopadá na předloktí, jak mě její teplo pohladilo po tváři. *Bud' statečná*, nabádala jsem se a silou vůle potlačila nutkání kajícíně schoulit ramena.

Bade se na židli otočil, aby na mě lépe viděl, a obě obočí mu vyléta vzhůru, až se jeho čelo změnilo v mapu hlubokých vrásek. Povědomí o mé přítomnosti zatlačil v mysli do pozadí a dočista mě pustil z hlavy. Jeho oči – v odstínu zelené, jež by mohla soupeřit se smaragdy z nejtemnějších hlubin podzemní říše – přetékalý citem a nerozhodností, která by mě dokázala ranit, kdybych ho dosud považovala za svého otce.

„Zenio?“ nechápal Bade a zatěkal mezi námi pohledem.

„Složíš mé dceři slanou přísahu,“ odpověděla. „Budeš jejím věrným spojencem a nikdy ji nezradíš, ani tehdy, pokud se z nás dvou stanou nepřátelé. I kdyby tě to mělo stát vlastní život, pomůžeš jí, kdykoli se ocitne v nebezpečí, v nouzi. Vycvičíš ji v boji a naučíš ji, jak se bránit.“

Bade mlčel, ale stiskl čelist, jako by cosi urputně drtil mezi zuby.

„Nežádáš právě málo,“ řekl po drahé chvíli a probodl mou matku planoucím pohledem.

„Vážně?“

Bade nadmul hrud', zhluboka vydechl a obrátil svůj zrak ke mně. Jakmile mým směrem natáhl ruku, jeho vnitřní plamen rázem pohasl. Nesměle jsem ji přijala. Neuměla jsem si vysvětlit, proč mám najednou v krku knedlík a v očích mě pálí slzy. Jako by se uvnitř mě skrývalo netušené zranění, které mi s každým dalším nádechem znovu a znovu rozdíralo žebra.

Přestože jsem žila v prostředí, kde se otcové a dcery nezřídka navzájem zabíjeli, jen aby se obrali o kouzelnou moc, po otci jsem z celého

srdce toužila. A přála jsem si, aby jím byl Bade, navzdory jeho krvelačné snaze rozdmýchávat ve světě války. Přála jsem si, aby býval nezaváhal, když mu matka sdělila svou cenu.

Líbilo by se mi, kdyby se ke mně někdo přihlásil.

„Pravdou je, Matyldo,“ spustil, „že dodržet takovou přísahu pro mě nebude vůbec snadné. Jsi mladá; ještě nevíme, kým se v budoucnu staneš. Co když vyrosteš a začneš mnou opovrhovat? Stále bys mě chtěla za spojence? Co když se staneš bohýní, která prahne po míru a bude ho chtít za každou cenu prosadit? Jak bychom pak mohli být spojenci, hm?“

„Chápu,“ hlesla jsem podivně tlumeným hlasem. Připadalo mi, jako bych mluvila přes proužek látky. „Nechci, abys kvůli mně skládal slib, který je ti zatěžko.“

Tohle byla další věc, kterou mě matka kromě umístění tajných průchodů do Hlubin naučila. Že přísahy se musejí dodržet. Nikdy je nenabízej ani nepřijímej, pokud si nejsi jistá, že neskrývají léčku. Ta většinaou číhá především mezi slovy svatebních slibů.

Bade mi stiskl ruku, zčásti útěšně a zčásti jako omluvu, a pak opět pohlédl na mou matku. „Na tohle je příliš útlocitná,“ řekl.

„Tak z ní ukuj železo,“ odsekla Zenia, jejíž tón teď prostoupila netrpělivost. „Nečeká ji dlouhé, nezáživné dětství, jaké prožila většina z nás. Musí dospět rychle.“

Bade opět obrátil svou pozornost ke mně. „Je to i tvoje přání?“

Přikývla jsem, přestože jsem dosud nevěděla jistě, co bych vlastně chtěla ani co budou následné těžkosti obnášet. Ale pak jsem si pomyslela: *Když zesílím, nebudu se už muset bát, že mě někdo připraví o život a ukradne mi mou moc. Po všech říších se budu moct pohybovat beze strachu. Budu moct navštívit dvůr Nebeských, kde sídlí můj skutečný otec.*

Své matce bych to nikdy nepřiznala, ale ve dvou věcech měla pravdu: potřebuji svého vlastního spojence a nemůžu si dovolit slabost těla ani ducha.

„No tak dobrá,“ vzdal to nakonec Bade. Vymanil svou ruku z mé a řekl: „Dones mi pergamen, inkoust a brk.“

Pospíšila jsem si splnit jeho přání a zamířila k policím vytesaným do zdi nad mou postelí. Než jsem se vrátila s požadovaným náčiním, matka stihla sklidit ze stolu. Všechno jsem položila před Badea a s napětím očekávala, co bude dál.

„Sepišu svou přísahu dvakrát,“ vysvětlil a namočil brk do lahvičky s inkoustem. „Vyslovím ji nahlas, potom si ji vložím na jazyk a ty uděláš totéž.“

„Jako s modlitbami?“ vyhrkla jsem.

„Ano, ale nebude ani tak sladká, ani hořká. *Nevěřila* bys, jak odporně některé z nich chutnají.“

„Tak jakou bude mít tahle přísaha chuť?“

Bade, který už se pustil do psaní, se na okamžik zarazil. „Počkej a uvidíš.“

Poslechla jsem a přihlížela, jak na kus pergamentu sepisuje svůj slib. Jeho rukopis byl téměř nečitelný, posetý inkoustovými kaňkami, nad nimiž pokaždé tiše zaklel, ale když jsem přimhouřila oči, podařilo se mi napsaná slova rozluštit.

„Tumáš, tahle je pro tebe,“ řekl odměřeně, když skončil.

Opatrně jsem uchopila pergamen za okraj.

Smrtelníci, kteří uctívají bohy z Hlubin, jim píšou své modlitby a následně je pohřbívají do země. Tyhle inkoustové prosby si pak nacházejí cestu až k nám, jako by putovaly po zkroucených kořenech stromů až dolů do temnoty. Tady se pak přeložený svitek pergamentu rozvine jako květina a vyraší z puklin našich obydlí, ze škvír ve zdech nebo v blízkosti popínavých rostlin vinoucích se u stropu podzemních chodeb. Několikrát už jsem matku viděla, jak pojídá modlitby – patřila mezi bohyně, které lákaly prosebníky jako miska medu poletující vosy –, jež k ní pokaždé doputovaly skrze prasklinu vedle našeho krbu. Právě teď tam na ni čekaly dvě další, ona si však s jejich pozřením a vyslyšením dávala načas.

„Zatímco ji budu odříkávat, musíš ji na svém útržku kontrolovat,“ radil mi Bade. „Tím zajistíme, že budu mluvit pravdu a nepokusím se tě oklamat. Že vyslovím svou přísahu v celém jejím znění.“

Nedokázala jsem promluvit, a tak jsem pouze přikývla.

„Já, Bade z Hlubin, bůh války, skládám slanou přísahu Matyldě, bohyni poselství. Stanu se jejím věrným spojencem a nikdy ji nezahládím. Přispěchám jí na pomoc, kdykoli se ocitne v nebezpečí nebo v nouzi. Naučím ji, jak bojovat a jak se bránit, dokud nebude silná jako železo. Jestli tento slib někdy poruším, bude mít plné právo vzít mi mou nesmrtelnost, a mé jméno nechť upadne v nemilost.“

Vyslovil svou přísahu pečlivě slovo od slova přesně tak, jak ji zapsal.

Jakmile si svůj útržek pergamenu vložil do úst, udělala jsem totéž. Slib chutnal jako doušek slané mořské vody. Jako noc obtěžkaná slzami. Jako kapky potu, které má na svědomí nemilosrdné polední slunce.

Zatímco se mi pergamen rozplýval na jazyku, zaraženě jsem nakrčila nos. Až na nepatrné mrazení v zádech jsem se totiž cítila stejně jako předtím. Zastrčila jsem si za ucho neposedný pramínek vlasů a tváře mi polil ruměncem zklamání.

Bade mě prokoukl, jízlivě si odfrkl a řekl: „Varoval jsem tě, ať neče-
káš nic sladkého.“

Slib se ocitl v našich útrokách a matka byla konečně spokojená.

Uchopila dýku za její kostěnou rukojeť a já přihlížela, jak si s ní přejela po dlani. Na kůži se jí okamžitě objevily kapičky ichoru, hustého a nádherného jako roztavené zlato. Beze spěchu si v krvi smočila prst a čekala, až k ní Bade natáhne ruku.

Nejprve mu na širokou dlaň nanasla devět bodů, které pak spojila čarami. Bylo to znamení důvtipu; magie, kterou kdysi uzmula jiné bohyni, jejíž jméno od té doby nikdo nevyslovil a jejíž nesmrtelnost tím pohasla jako plamen svíčky.

Bade shlížel na znamení namalované krví, jež zvolna zasychala. Potom sevřel ruku v pěst, čímž utlumil zlatavou zář, a lehce se matce poklonil.

„Toto znamení ti vydrží po tři dny,“ řekla. Ranka v její dlani už se zacelovala – věděla jsem, že po sobě nezanechá žádnou jizvu – a ona odložila dýku poblíž žhavých uhlíků v krbu. „Nesmíš však připustit, aby

ho Královna básnířka na tvé dlani spatřila, jinak by poznala, že se ji snažíš očarovat.“

Rituál dočasné zápůjčky magie byl u konce.

Bade se měl k odchodu, ale na prahu se ještě zastavil a naposledy mě oslovil.

„Tři dny, Matyldo,“ řekl. „Potom se vrátím. Buď připravena na náš výcvik.“

„Budu,“ odpověděla jsem a srdce se mi samou nedočkavostí nad takovou výzvou rozbušilo jako o závod. Počkala jsem, než za ním zaklaply dveře, a teprve potom jsem se otočila k Zenii. „Proč se jí říká *slaná* přísaha?“

S odpovědí na mou otázku nespěchala. Nejprve pomocí své magie rozdmýchala uhasínající oheň v krbu. Tmavé kouty komnaty prozářilo měděné světlo a odrazilo se od tělíček pavouků usazených na svých síťkách vysoko nad našimi hlavami. Do jedné z pavučin se zachytila můra, která teď zuřivě mávala křídly, aby se pokusila uniknout nevyhnutelnému osudu.

„Říká se jí tak,“ odpověděla matka nakonec, „protože si žádá veliké úsilí a často také oběti.“

Když se toho večera odebrala má matka ke dvoru, stočila jsem se u ohně a dočetla si svitek, který mi tu Alva nenápadně nechala.

Byl to jeden z jejích záznamů, které si vedla o snech smrtelníků; zahrnovaly vše, co jsem si jen dokázala představit. Sny plné veselí a humoru, poklidné i děsivé. Alva svou moc totiž využívala k tomu, že lidi navštěvovala během spánku a zjišťovala, co se jim odehrává v myslích. Později si úryvky těchto příběhů zapisovala i se všemi podrobnostmi.

Byla jsem přesvědčená, že je to naše posvátné tajemství. Ani moje matka o těchto snech nevěděla, a v tom čase jsem začala Alvu považovat za svou spojenkyni, přestože jsme nesložily slanou přísahu.

Tento konkrétní svitek obsahoval mnoho dobrých i děsivých snů, ale k jednomu z nich jsem se stále vracela i poté, co oheň postupně uhasínal.

Vystupoval v něm chlapec s vlasy černými jako havraní křídla a s očima šedýma jako zimní moře. Na svůj věk byl vysoký a štíhlý, měl ostře řezané rysy, propadlé tváře a laskavé srdce prodehnuté smutkem, jako by ho soužil hlad a úzkost, ale navzdory těmto útrapám dospíval, asi jako plevel, kterému se podaří vyrašit v popraskaném kameni. Ve svém podivném kruhovitém pokoji, ve slunečních paprscích, které tak štědře nabízí říše smrtelníků, přežíval díky svým knihám vázaným v kůži.

Stěny kolem něj se najednou změnily v kouř a chlapec teď stál na jakémsi nádvoří, ačkoli okraje snu se ztrácejí v mlze.

„Počkejte!“ zvolal a rozběhl se za dvěma muži na koních. „Finniane? Marchere, počkejte, dovolu mi jet s vámi! Chci taky bojovat za Královnu básnířku.“

Když však hmátl po jílci meče u boku, pochva byla prázdná. Sklonil hlavu a zjistil, že je bos a chodidla mu krvácejí. Z oblečení mu zbyly jen cáry; s pocitem zranitelnosti se zachvěl.

Jeden z mužů na koních – urostlý mladík se zlatohnědými vlasy a očima v barvě zašlého zlata – se se smíchem ohlédl.

„Jsi příliš mladý, Vincente. Zůstaň tady. Brzy se vrátíme.“

Vincent však neposlechl.

Utíkal za jezdcí, dokud se neocítl po kotníky v řece. Voda v ní byla tak ledová, že v nich brzy začal ztrácet cit. Proud řeky mu sevřel kolena a jako neodbytné ruce ho stahoval dolů, dral se mu po těle výš a výš, takže v něm zakrátko vězel až po bradu.

„Nenechávejte mě tady!“ zakřičel, ale hlas ho zradil.

Voda mu vnikla do úst a plíce marně lapaly po vzduchu.

Topil se. Znovu se pokusil vykřiknout, Finnian ani Marcher se však neohlédli, neviděli jeho marný boj a on se potápěl stále hlouběji jako mlýnský kámen...

Tady Alvin záznam končil.

Nejspíš se ze své noční můry probudil.

Vincent, zopakovala jsem si v duchu, abych si vyzkoušela, jak jeho jméno zní.

Odložila jsem svitek stranou, ale chlad, kterým mě ten sen naplnil, přetrvával. Nevěděla jsem, jestli za to mohlo Vincentovo zoufalství, poté co ho opustili jeho druzi, zmínka o Královně básnířce, nebo snad vtíravý pocit, jako bych se sama topila.

Vrátila jsem se v myšlenkách k Badeovi a devíti zlatavým bodům, které si odnesl namalované v dlani. Se zavřenýma očima jsem na své vlastní dlani naznačila matčino znamení důvtipu, se spleťtým souhvězdím ve tvaru šípů vloženého do napjaté tětiny luku. V hlavě se mi přemílaly myšlenky na přísahu, kterou mi složil, na její slanou chuť připomínající slzy. Přemýšlela jsem také o Královně básnířce, již se vydal oklamat a svést, a marně se snažila představit si, jaké to asi je mít trn v oku.

„Vincent,“ zašeptala jsem plamenům.

III

Pochybnosti o zranitelném místě

MATYLDA

Moje magie, jejíž příchod jsem očekávala a představovala si ho jako mořský příliv, se zatím zcela neprojevila. Číhala ve skrytu jako kostlivec, dřímala mi pod kůží a nevyužitý potenciál stále vyčkával kdesi v mém nitru. Mé předurčené souhvězdí posla stále prodlívalo mimo moji kontrolu. Zůstávalo záhadou, jejíž nepolapitelnost mi brzy začala dělat starosti.

Jako bohyně, která přísluší ke Střednímu dvoru – a v něj dosahuje jen na nejnižší příčku –, jsem tušila, že nepůjdu ve stopách matky, Badea, Felyry ani Alvy, kteří všichni patřili k Vyššímu dvoru. Svůj status a moc získali buď již při svém narození skrze složitá souhvězdí plná zářivých hvězd, nebo vraždou jiných bohů. Mně však touha vzít někomu jeho magii násilím chyběla.

Na druhou stranu jsem byla přesvědčená, že díky výcviku, který mi Bade přislíbil ve své přísaze, má magie konečně vystoupí a naplno se projeví.

Podivnou souhrou okolností jsem měla pravdu, a přece ne tak docela.

Konečně uplynuly celé tři dny Badeovy nepřítomnosti, které se zdánlivě táhly jako roky.

Zenia mi jako vhodný oděv zvolila vlněnou tuniku, sandály s koženými tkaničkami, kterými jsem si ovázala lýtka až ke kolenům, a pásek spletený ze zmrzlých pavučin. Ušní lalůčky mi propíchla třemi drobnými měsíčními kameny a já měla pocit, jako bych skrze bolest, již jsem

krátce pocítila, odhodila skořápku dětství, připravená z ní nadobro vystoupit. Svými šikovnými, hbitými prsty mi matka splekla kaštanové vlasy do copu, jenž mi silný jako provaz splýval po zádech.

„Myslíš, že se Bade vrátí od Královný se zlatým kroužkem na hlavě?“ zeptala jsem se.

„Předpokládám, že to se už brzy dozvíme,“ odpověděla Zenia, ale v hlase jí zaznívaly pochyby.

Když Bade dorazil, přivítala jsem ho širokým úsměvem.

On však zůstal stát na prahu, tvář pokřivenou divokým výrazem, jako by zavětril mršinu. Na hlavě mu žádný zlatý kroužek neseděl. Srdce mi klopýtlo; napadlo mě, že se stále ještě zdráhá začít s mým výcvikem, on však vzápětí pohlédl na mou matku.

„My si promluvíme později,“ zavrčel na ni. Pak se o něco přívětivěji obrátil ke mně. „Pojď, Matylde.“

Pospíchala jsem za ním tunelem, v němž vířily chomáče mlhy. Takhle tady dole měříme čas, protože kromě Orfiina kouzelného zrcadla je nám pohled na nebeskou oblohu odepřen. Když se mlha v tunelech plazí těsně nad zemí a dosahuje nám jen ke kotníkům, víme, že v říši smrtelníků panuje noc. Jak mlha postupně houstne a přibývá, blíží se úsvit, až nakonec v poledne dosáhne svého maxima, zaplní celý tunel a chladná jako mrholení nám sahá až k ramenům. Proto většina Hlubinných ožívá převážně v noci, kdy se připojují ke dvoru, pořádají slavnosti a vyřizují své záležitosti, jelikož je mlha na ústupu. Když jí opět přibývá, odpočíváme.

Ještě štěstí, že se nám teď převalovala jen u kotníků, jinak bych totiž Badea brzy ztratila z dohledu. Vedl mě bludištěm tunelů, do kterých jsem se zatím nikdy neodvážila vkročit, dolů po točitých schodištích osvětlených pochodněmi a pod klenutými oblouky posetými drahokamy. Vzduch se tady dole výrazně ochladil, ale čím víc jsme se blížili ke zvuku řinčivých kovových úderů, tím příjemnější, teplejší ovzduší nás obklopovalo.

Když jsme se zastavili a já se pomalu vydýchávala, překvapeně jsem si uvědomila, že jsme se ocitli v jakési kovárně.

„Nech nás, Heme,“ houkl Bade na smrtelníka, který právě pumpoval měchy.

Hem, bledý muž se stříbrnými vlasy, téměř stejně vysoký jako bůh války, ustal v práci, uklonil se a zmizel bočními dveřmi. Sledovala jsem, jak odchází, a užasle zamrkala. Ve velké síni už jsem viděla spoustu smrtelných lidí, když se tam sešli příslušníci všech tří dvorů. V podzemní říši nebyla jejich přítomnost ničím zvláštním. Servírovali jídlo a víno, někdy také tančili, účastnili se našich slavností a obstarávali zábavu, ale nikdy jsem je neviděla pracovat za zavřenými dveřmi.

Byla to pro mě trochu udivující připomínka toho, že v naší říši jsou nám lidé podřízeni. Někteří z nich podstoupili tu oběť dobrovolně a po smrti si zvolili setrvat na věky na našem dvoře, snad v obavě z toho, jak by mohla být jejich duše posouzena při přechodu do posmrtného neznáma. Jiní však byli dosud naživu a zřekli se vlastní říše pro tu naši, kde nám nyní slouží na základě přísahy trvající až do skonání světa nebo dokud se nám bohům nezachce ji zrušit.

„Ty máš svého vazala?“ zeptala jsem se. Ta otázka vyzněla jako nařčení.

Bylo ode mě dost smělé, vyptávat se právě na tohle boha války, který si očividně prožil náročné tři dny v říši lidí.

Bade se zarazil. Měl namířeno ke stěně pokryté zbraněmi, kde na železných hácích visely nejrůznější meče, ostnaté palice, sekery, kopí a dýky. Více než co jiného mě zaujal jeden z mečů: měl zlatý jilec posetý rubíny a dlouhou čepel vyrobenou z jiskřivého obsidiánu. Byl nádherný.

Bade se se zachmuřeným výrazem vrátil do mého zorného pole a vpil se do mě očima. Plameny z pece vrhaly na jeho bledou tvář bronzovou záři a osvětlovaly každičkou rozeklanou jizvu na jeho pleti.

„Takovou otázku bych čekal spíš od smrtelníků, Matyldo, ne od tebe.“

I ve mně se probudilo pobouření. Propletla jsem si prsty za zády a řekla: „Proč?“

„Proč co?“

„Proč máš svého vazala?“

„Protože jsem ho chtěl. Tak. Stačí ti to?“

„Je živý?“

„Vypadal snad jako stín?“

„Ne.“ Odmlčela jsem se, protože jsem věděla, že těla mrtvých smrtelníků jsou v podzemní říši lehce průsvitná. Ještě jsem se ale nestihla naučit, jak si takových věcí všimnout pouhým zrakem. A měla jsem na srdci ještě něco. „Co pro tebe Hem dělá?“

„Je to kovář. Tohle všechno,“ Bade mávl rukou ke zbraním zavěšeným na stěně, „vyrobil on. Ve zručnosti se mu nikdo nevyrovná. Dokonce ani bůh. A když zatoužím po zbraních, které by v sobě měly kouzelnou moc, jednoduše mu nařídím, aby je pro mě vytvořil.“

Přejela jsem pohledem po všem tom železe a oceli, ale nedokázala jsem tak úplně ocenit jejich kvalitu. Dokud jsem se znovu nezařadila na meč z obsidiánu. „Odchází někdy? Má tu nějaké příbuzné, kteří –“

„Nemá tu nikoho, a ano, někdy ho s sebou беру do říše smrtelníků,“ přerušil mě Bade. „Sem dolů přišel z vlastní vůle a daří se mu víc než dobře. Ale – i kdybych ho do služby nutil, měl bych na to jako bůh svaté právo.“

Napadaly mě nejrůznější myšlenky, které mi teď v hlavě vířily jako hejno říčních střevlí. Mezi obočím mi naskočila vráska a už už jsem otevírala ústa, abych mu položila další otázku, jenže Bade zvedl dlaň, a tím mě umlčel.

„Uvažuješ jako obyčejný člověk,“ řekl a zklamaně přitom potřásl hlavou. „Kde se to v tobě vzalo? Po své matce to rozhodně nemáš.“

Jako člověk? Skousla jsem si spodní ret, protože jsem si zaraženě uvědomila, že mi před očima vytanul obrázek vyčerpaného chlapce s havraními vlasy. Vzpomněla jsem si, jak trpěl hladu a zimou a jak se zoufale honil za dvěma muži, kteří – jak jsem si domyslela – byli nepochybně jeho bratři.

Ta klepeta děsu, jež se mu zaryla do hrudi, když se začal topit.

Vincent.

Usoudila jsem, že za všechno můžou Alvinovy sny ze světa lidí, které jsem si tak ráda pročetla a jichž jsem se nemínila vzdát.

„Byla jsem jen jen zvědavá,“ odpověděla jsem nenuceně. „Má matka žádné vazaly nemá.“

„No, podobného uvažování bys měla rychle zanechat.“

„Pokládat otázky ohledně smrtelníků je tedy výraz slabosti?“

„Slabostí je, když s nimi *soucííš*,“ opravil mě.

Přinutila jsem se zůstat zticha a sledovala ho, jak z jednoho stojanu sejmul dřevěný ochranný štít. Když se však vracel s mečem v jedné ruce a štítem v druhé, zaslechla jsem ho, jak si cosi – „výheň mi pomoz“ – tiše mumlá pod vousy.

„Chceš, aby tě ostatní milovali, nebo se tě báli?“ zeptal se.

Zastihl mě nepřipravenou, a tak jsem krátce zaváhala, než jsem mu odpověděla. „Aby se mě báli.“

„Nezníš moc přesvědčivě.“

„Chci, aby se mě *báli*,“ zopakovala jsem a malinko přitom vycenila zuby.

„No dobře.“ Bade si mě pak dlouhou chvíli mlčky prohlížel. „Chceš upadnout v zapomnění, ztratit přízeň bohů i smrtelníků, nebo toužíš po věčné slávě?“

„Toužím po věčné slávě.“

„V tom případě se musíš snažit, abys byla silnější a budila větší respekt než všichni ostatní. Tvá magie a tvá nesmrtelnost by měly představovat něco, o co se tě ostatní bozi nikdy neodvážjí obrát. Teď si vezmi tenhle štít. Ke zbraním přejdeme, teprve až si zvykneš na něj.“

Přijala jsme nabízený dřevěný štít a okamžitě mě zaskočilo, jak je těžký. Málem mě s sebou stáhl k zemi, a když jsem rukou vklouzla do koženého očka, celé předloktí se mi námahou napjalo. Přesto se mi však podařilo přidržet si štít před tělem v naději, že má snaha působí udatně.

„Zvedni ho a drž ho v klidu. Ano, takhle.“ Bade mi štít lehce posunul tak, že mi teď jeho vrcholek zakrýval ústa a jeho spodní část mi chránila hrudní koš.

„Připadám si divně,“ přiznala jsem.

„Když mluvíme o zranitelných bodech,“ řekl a moji poznámku přešel bez povšimnutí, „na těle existují dvě místa, která si musíš chránit především, ale jen zásah do jednoho z nich může ukončit tvou nesmrtelnost. Je to buď tvá mysl, nebo srdce. Které z těch dvou bude tvou

slabinou, záleží jen na tobě. Vývoj boje závisí na tom, jak dobře tě tvůj nepřítel zná, případně jak přesný bude jeho úder.“ Bade mi poklepal na štít ve výši krku a potom ještě jednou v místě srdce. Dřevo jako by se v odpověď zachvělo. I já jsem se námahou třásla a činilo mi potíže zůstat vzpřímená. „Co myslíš, Matyldo, kde sídlí tvá slabost? V mysli, nebo v srdci?“

První odpovědí, která mi přišla na jazyk, byla mysl, jelikož mi připadala méně ponižující z obou možností. To slovo jako by se mi však vzpříčilo v krku.

S obtížemi jsem ho spolkla, až mě jako žhavý uhlík začalo pálit v hrudi, a odpověděla: „V srdci.“

„Hmm.“ Dlouhé, hluboké zamručení podobné vzdálenému hromobití. Zdálo se, že se mnou souhlasí. „A kde mám podle tebe zranitelné místo já?“

„V mysli.“

„Víš to jistě?“

„Ano. Jsi přece bůh války.“

„Takže soudíš, že v konfliktech není místo pro srdce? Žádné city, žádné emoce?“

Svou otázkou mě malinko zviklal. Nejistě jsem stáhla obočí.

„Pokud bys usilovala o můj život a o mou magii,“ pokračoval, „měla bys předem vědět, kde mám svou slabinu, protože výhoda překvapivého útoku se ti naskytne jen jednou. A teď zvedni svůj štít a zkus se mi bránit.“

Máchl svým mečem, ale přestože jsem věděla, k čemu se schyluje, rozhodně jsem na to nebyla připravená.

Zavrávala jsem, ztratila rovnováhu a se zaduněním přistála na kamenných dlaždicích. Štít mi odřel holeně, nenechala jsem ho však sklouznout z paže a schoulila se pod ním.

„Vstaň,“ řekl Bade a podal mi ruku. „Zkusíme to ještě jednou.“

Dovolila jsem mu, aby mě vytáhl na nohy, a on se vzápětí znovu ohnal mečem. Tentokrát jsem se ubránila, Bade však přesto zavrtehl hlavou.

„Hlídáš si jen srdce.“

„Ale vždyť tam jsem nejzranitelnější,“ namítla jsem.

„To ano, ale pokud si chráníš jenom srdce, okamžitě poznám, že práve tam je tvé slabé místo. Kryj si obojí. Krk i hrudník. Nuť mě, abych si nad tím lámal hlavu, abych si nebyl jistý. Přidrž si ten štít o něco výš. Ještě výš, Matyldo.“

Zkusila jsem to, ale udržet štít v úrovni rtů mě nesmírně vysilovalo, zatímco Bade, jehož výpady mečem zůstávaly opatrné a lehké, působil neúnavně. Zanedlouho přestal být vzduch cítit rozžhaveným železem a kouřem z kovárny; teď voněl nasládlé jako zralé ovoce rozdrcené podrážkou boty.

Sklopila jsem oči.

Kůži na kolenou jsem měla od nesčetných pádů celou rozedřenou. Po holeních se mi táhly škrábance. Ichor mi v pomalých, zářivých potůčcích stékal po lýtkách a zanechával skvrny na mých sandálech. Kamennou podlahu zdobily zlatavé otisky chodidel.

„Jsi u konce sil?“ zeptal se Bade. „To je všechno, co můžeš nabídnout?“

Sevřela jsem pravou ruku v pěst. Dlouhé špičaté nehty s bledě modrým nádechem se mi zaryly do hladké dlaně.

Pokud ještě před chvílí panovaly nějaké pochybnosti o tom, kde vlastně spočívá moje slabina, nyní žádné nezbyly. V záchvatu emocí jsem mu dřevěný štít odhodila k nohám. Lesknoucí se kůži jsem měla v jednom ohni. S planoucíma očima jsem se k němu otočila zády a vyřítila se do chodby, v níž mi teď mlha dosahovala až k pasu.

Jestliže jí přibýlo tolik, musely uplynout celé hodiny. Hodiny, během nichž jsem se snažila bojovat a ohánět se štítem, kdy narůstalo mé přesvědčení, že jsem příliš slabá.

Slyšela jsem, jak mě Bade volá jménem. Jednou, podruhé. Zprvu zněl pobaveně, ale potom jako by se jeho hlas změnil v úder bubny, který se starostlivě rozléhal tunelem.

Utíkala jsem od něj co nejdál, vzhůru po točitých schodech. Probíhala jsem pod klenutými průchody zdobenými drahokamy. Zpočátku jsem sledovala stezku lemovanou rubíny, ty však po chvíli ustoupily zeleným olivínům. Drahé kameny nikdy nelžou, nikdy nemění svou polohu. I když

je ze země vytěžíme, pokaždé vždycky dorostou, jako druhý zub po tom mléčném. Vyznačují stanovené hranice v rámci klanu Hlubinných. Přestože jsem běžela neznámými tunely, orientovala jsem se podle mapy z cenných nerostů. Olivín je západní kámen a brzy se rozvětví v topaz, ukazatel severozápadu, a v měsíční kámen, který mě dovede až domů v severním výběžku naší říše.

Jakmile jsem si uvědomila, že jsem poprvé v životě v těchto spleti-tých chodbách sama, projela mnou vlna euforie.

Tahle nově nabytá svoboda byla omamná jako silné víno, a když jsem se ocitla před vchodem do matčina obydlí, unikl mi z úst tichý smích. Měsíční kameny v obkladu dveří mě přivítaly tlumenou září, jako by i ony měly radost, že mě zase vidí. Natáhla jsem ruku k železné klice, kouzelný zámek rozeznal můj dotek a dveře se s tichým lupnutím otevřely.

Vpadla jsem do ohněm osvětlené komnaty, ale vzápětí jsem smykem zastavila.

Má matka měla společnost.

IV

To, co je zapovězeno

MATYLDA

Má matka seděla u stolu vedle krbu, přímo naproti Felyře. Mezi nimi ležela změt podivných mincí a ještě něco jiného, na první pohled poněkud nepatřičného. Ta věc byla asi o polovinu menší než moje dlaň, podlouhlá a hrající všemi barvami.

Srdce se mi v hrudi zastavilo.

Tohle nemělo v našich komnatách co dělat.

Přistoupila jsem o krok blíž a nedokázala od výrazně třpytivého předmětu odtrhnout zrak, ani když Zenia vstala ze židle.

Mírně jsem zalapala po dechu, když jsem si uvědomila, že jde o šupinu jednoho z Dacreových eitrálů. Ještě nikdy jsem osamocenou, důkladně vyčištěnou šupinu neviděla. Tito nestvůrní plazi jsou nesmírně nebezpeční, temperamentní tvorové, kteří přebývají v těch nejhlubších, neprobádaných hlubinách naší říše. Tu a tam jsem skrze kamennou podlahu vnímala vibrace vyvolané jejich děsivým řevem, jindy jsem v průchodech ucítila nepatrný závan jejich mrtvolného pachu. Zatím jsem však zahlédla jen malou eitrálí skupinku a paradoxně k tomu nedošlo v podzemí, nýbrž když jsem se Zeniou procházela říší smrtelníků.

Eitrálové tenkrát dokázali proměnit vlahý, zelení kypící jarní den v neutěšený a ledový záchvěv zimy. Svými mocnými křídly zaclonili polední slunce a rozdmýchali vichřici prodchnutou rozkladem.

Někde v dálce se poplašně rozezněl vesnický zvon, zvuk, který mi pronikl až do morku kostí ještě víc než chlad nestvůr, neboť zvon u lidí věští nebezpečí blížící se smrti. Užasle jsem přihlížela, jak eitrálové jako šípy protínají mraky a vrhají se k zemi za svou kořistí.

*Pojď, vyzvala mě matka, vzala mě za ruku a odvedla do skrytu neda-
leké houštiny. Nesmějí tě spatřit. Přitahuje je jakýkoli pohyb.*

Dacre – vládce našeho klanu – čas od času vysílá drakům podobné
eitrály, které pasoval na své „mazlíčky“, do světa lidí, aby se nakrmili,
zpuštěli zemi a vyděsili jak smrtelníky, tak Nebeské.

Nyní je asi příhodné zmínit, že Alva je Dacreovou nevlastní sestrou.

Než jsem se nad šupinou stihla podívat nahlas, Felyra ji zakryla dlaní.

„Matyldo?“ Zenia se postavila mezi mě a stůl, a zakryla mi tak vý-
hled. „Kde je Bade?“

„Nevím,“ odpověděla jsem, myšlenkami stále ještě u eitrálů šupiny.
A také u cinkání mincí, které Felyra spěšně shrábla do svého sametového
váčku, jako by nechtěla, aby je Bade po svém příchodu zahlédl. Nevypa-
daly jako zlaté, stříbrné nebo měděné penízky, které si u nás v podzemí
razíme. Tyhle mince měly tmavě modrou barvu připomínající půlnoční
oblohu a vydávaly pulzující záři, jako by obsahovaly samotné hvězdy.

„Mimo tyhle komnaty máš být po celou dobu s ním, po jeho boku.“
Matčina nelibost chutnala trpce jako kyselé jablko. „Nikdy nesmíš zů-
stat sama.“

Konečně jsem odtrhla zrak od Felyry, která horečně poklízela stůl,
a znovu pohlédla na Zeniu.

„Jak mám v sobě objevit svou pravou magii, když ty ji pokaždé hned
zadusíš?“ opáčila jsem stejně zostra.

Matka mi vlepila políček.

Nikdy předtím mě neuhodila; překvapení z políčku mě na tváři za-
štipalo víc než úder samotný.

Klopýtla jsem, ale jen proto, že jsem byla unavená z boje a z držení
těžkého štítu. Když mi na tváři naskočily zlatavé skvrny, zvedla jsem
k matce oči. I v jejím obličejí se na okamžik objevil šokovaný a lítostivý
výraz, než se opět zatvrdila. Jsem slaboch, přesně jak se obávala. Ani
pod úderem její dlaně nedokážu zůstat stát.

Chci, aby se mě báli, ne aby mě milovali.

„Hned to uklid,“ nařídila mi, načež se otočila zpátky k Felyře. „Ne-
chci na podlaze žádnou krev.“

Úplně jsem zapomněla na svá kolena, na nichž se už stihly vytvořit strupy.

Kousla jsem se do jazyka a představovala si všechna slova, která jsem jí toužila říct, ale neměla na to odvalu. Poslušně jsem vykročila a minulá stůl, u něhož seděly, i hořící krb.

Zadní část našeho obydlí osvětlovala jen tlumená záře a vzduch tu byl chladný a provoněný Zeniinými nespočetnými lahvičkami parfémů, které obsahovaly výtažky z myrhy, medu či růžové vody. Táhly se tu dlouhé, modravé stíny, zdi byly protkané zlatými žilkami a z popínavých rostlin, které se plazily po klenutém stropě, rašily drobné bílé kvítky. Tady matka příležitostně přespávala na kulatém péřovém lůžku, zde jsme přechovávaly svá roucha a truhlice se šperky a zlatem. Ošlapané schody na protějším konci místnosti vedly dolů k malému potůčku, který tam tvořil soukromé koupací jezírko.

Když jsem se posadila na horní schod a začala si rozvazovat sandály, dolehl ke mně šeptem vedený rozhovor mezi matkou a Felyrou.

„Kde je?“

„V bezpečí,“ odpověděla Felyra. „Ale zahlédla ji.“

„Vím. Promluví si s ní,“ řekla Zenia jen vteřinu předtím, než dovnitř vpadl Bade.

„Je tady?“ zeptal se skřípavým hlasem, který jsem u něj ještě neslyšela. Očekávala jsem, že dá průchod svému vzteku tak, až se otřesou okolní stěny. Ačkoli pravdou je, že přede mnou se přestal ovládat zatím jen *jednou*. Na to, jaká pověst předcházela jeho vznětlivou a krveláčnou povahu, si dával velký pozor, aby ji přede mnou utajil.

„A-ano,“ protáhla Zenia. „Takhle plníš svou povinnost chránit ji na každém kroku? Je ještě příliš mladá, než aby se mimo tyto komnaty toulala sama.“

„To je,“ vydechl, „a taky velice rychlá.“

„Rychlá?“

„Ano, jak říkám. Ale koneckonců, proč by nás to mělo překvapovat? Matylda je posel. Chtěl bych vidět, jak dokáže utíkat ve volném prostoru, kde by ji nebrzdily žádné zatáčky a zúžené průchody.“

Myslím, že jednoho dne předčí dokonce i nevidanou rychlost samotného Shalea.“

„Moje dcera nebude soutěžit s žádným bohem větru, natožpak s Nebeským.“

Nastala odmlka, jako by si Bade konečně uvědomil Felyřinu přítomnost. Jeho zabeđenost mě přiměla zlomyslně zkřivit obličej, zatímco jsem si dál oplachovala škrábance a omývala z nohou zaschlý ichor.

„Felyro,“ řekl a *hned jsem to vycítla*. Nádech podezření v hlase, navzdory jejich dlouholetému spojení.

„Bade,“ oplatila mu. „Předpokládám, že si chceš se Zeniou popovídat o samotě?“

„Ne.“ Strohé vyštěknutí. „Proč si to myslíš?“

„Často se tu po našich setkáních zdržuješ.“

„Vážně? Ha. Neuvědomil jsem si, jak bedlivě sleduješ mé příchody a odchody, Fel.“

„Už *dost*, vy dva,“ přerušila je má matka. „Felyro? Víím, že tě povolali do soukromé dvorany. Nerada bych, aby ses kvůli nám zpozdila.“

„Jistě. Děkuju ti za víno i za rozhovor, Zenio.“

Zaslechla jsem zaskřípění odsouvané židle, když Felyra vstala. Se zadržným dechem jsem se také zvedla a potichu se přikradla k pootevřeným dveřím, za nimiž ti tři stáli, těsně mimo můj dohled.

V duchu jsem Badea úpěnlivě prosila, aby konečně zaznamenal napětí v místnosti. Musí přece vidět naditý váček, který se před ním Felyra snaží utajit. Copak neslyší to cinkání, kdykoli se bohyně pohne? Mince z Hlubin takový zvuk nevydávají, což znamená, že má u sebe zapovězenou měnu Nebeských.

Není žádným tajemstvím, že se Felyra zrodila jako bohyně oslav, s osmi hroty v souhvězdí. Bývala příslušnicí Středního dvora, dokud si zabitím neuzmula také magii mincí, a nepovýšila tak svůj status na Vyšší. A její kouzelná moc spojená s mincemi zahrnuje také několik dalších zvláštních odnoží, z nichž jedna jí umožňuje vytvořit si tajnou kapsu v jakémkoli druhu ošacení.

Nepochybovala jsem o tom, že si právě v tomto okamžiku ukryla neznámé mince i eitrálí šupinu do kapsy, kterou si vyrobila uvnitř svého splývavého hávu. Bude tak při jejím odchodu neměl šanci zahlédnout naditý váček ani zaslechnout cinkání penízků.

Uvažovala jsem, jestli se mu o nich zmíní má matka, teď když se ocitli o samotě, tedy až na moji maličkost schovávající se v přílehlé komnatě.

Zenia si však pouze povzdychla a zeptala se: „Jaké to bylo u té lidské královny?“

„Příšerné,“ odvětil Bade. „Nechce se mnou nic mít.“

„Měl bys ji navštívit znovu.“

„Nabídl jsem jí své služby, moc i zkušenosti. Požádal jsem ji o křeslo v její radě, ale vysmála se mi. Prý mě nepotřebuje.“

„Radila jsem ti, aby ses jí dvořil, a ne aby ses vnucoval do její tajné rady.“

„A jak –“

Bade větu nedopověděl, jako by ho matka nějakým gestem vyzvala, ať mlčí.

O vteřinu později zavolala: „Matyldo? Připoj se k nám.“

Neochotně jsem vstoupila do komnaty. Hned jsem si všimla, že Bade mi přinesl můj ochranný štít, který mi nyní nabídl jako úlitbu.

„Tohle teď patří tobě,“ řekl. „Nos ten štít na zádech, kdykoli se vydáš podzemními tunely. Chraň si jím srdce, až budeš spát. Ber ho s sebou z komnaty do komnaty, i kdyby ses věnovala těm nejjednodušším úkonům. Časem díky tomu zesílíš a splyneš s ním v jedno. Zanedlouho budeš mít pocit, jako by ti přirostl k paži.“

„Znamená to, že náš trénink už skončil?“ zeptala jsem se a se staženým hrdlem si od něj štít převzala.

„To ne. Ale příštích pět dní budu pryč.“ Bade se odmlčel a sklouzl pohledem k mé tváři, na níž byl stále ještě patrný otisk matčiny dlaně. „Až se vrátím, budeme v našem výcviku pokračovat.“

Přikývla jsem. Na jazyku mě pálila omluva za to, že jsem naši první lekci opustila předčasně, ale nedokázala jsem se přinutit, abych ji

vyslovila. Bohové jen zřídka kdy přiznávají, že se zmýlili, protože pak působí zranitelně, takže ji Bade ode mě ani neočekával.

Odešel bez dalšího slova. Jelikož mou matku nepožádal o to, aby mohl i nadále využívat jejího důvtipu, vracel se ke Královně básnířce vyzbrojený jen vlastní mocí, svou krvelačnou magií.

Tentokrát si s ní promluví za pomoci vlastní výřečnosti.

Později toho dne, během doby odpočinku, mi matka zničehonic oznámila: „S Felyrou pro tebe něco chystáme.“ Seděla jsem před ní na jejím lůžku s Badeovým štítem po boku, bradou jsem se opírala o stále ještě citlivá kolena a ona mi hřebenem z paroží rozčesávala zacuchané vlasy. „Dárek. Chceme, aby to bylo překvapení.“

Tušila jsem, že nejde o skutečný dar, spíše si mě chtěla usmířit, abych s nikým nemluvila o tom, čeho jsem dnes byla svědkem.

„A tenhle dárek si žádá šupinu z eitrála?“ otázala jsem se a samotnou mě překvapilo, kolik sarkasmu se do mých slov vešlo. „A taky mince z jiné říše?“

Matčína ruka ustrnula a zoubky hřebenu se mi zaryly hluboko do vlasů.

„Tys tu šupinu poznala?“ vydechla. „Nebyla jsem si tím jistá.“

„Jistěže ano. Jak k ní Felyra přišla? Odloupla ji některému z eitrálů sama? Dacrea by určitě velice rozrušilo, kdyby –“

Vtom mě Zenia popadla za rameno, dost pevně na to, abych cítila, jak se mi do kůže zabodly pŕlměsíčky jejích nehtů. Prudce si mě otočila k sobě a rozšířenýma očima jako by mě zapřísahala.

„Ano,“ zašeptala, jako by i stěny měly uši. „Možná ti připadalo zvláštní, jak Felyra před Badem všechno hned ukryla, ale kdyby o tom býval věděl... Řekl by to Alvě a Alva by to pověděla svému bratrovi. Rozumíš, co se ti snažím říct, Matyldo?“

Těžce jsem polkla. Nejspíš jsem to tušila, ale přestože jsem znala jednotlivé části příběhu, celek mi zatím unikal.

„Ano,“ zamumlala jsem navzdory pochybnostem, které mnou projely ostře jako meč.

„V tom případě před Badem ani slovo. Ani před Alvou.“ Matka mi znovu otočila hlavu od sebe a různějšími tahy než dosud pokračovala v pročešávání mých vlasů. Když se hřeben bolestivě zarazil o zamotaný pletenec, trhla jsem sebou. „Slib mi to.“

„Slibuju.“ S odpovědí jsem si pospíšila i proto, abych její ruku přiměla zjemnit. „Ale smím se zeptat proč? Proč mít tu šupinu, když je to tak nebezpečné? Proč mít u sebe mince Nebeských, když jsou u nás zapovězené?“

Matka na okamžik znehybněla.

Potom odložila hřeben stranou a vtiskla mi do dlaně cosi hladkého a chladivého. Jednu z nebeských mincí.

Když jsem ji zvedla ke světlu, srdce se mi zatetelilo. Nebyla tak těžká ani masivní jako penízky z Hlubin, a zatímco jsem si ji důkladně prohlížela, udivilo mě, že v jejích kruhových hlubinách vidím sytou modř a také plující mraky – jako by byla živoucí substancí, nebo snad zrcadlem odrážejícím pozemskou oblohu.

„Pojď se mnou,“ vyzvala mě matka s náznakem vzrušení v hlase. „Chci ti něco ukázat.“

Následovala jsem ji k hlavnímu krbu. Plameny v něm uhasínaly, ale jakmile vycítily její přítomnost, vyšlehly výš a roztančily se. Všechn oheň na ni vždy reagoval, byla totiž jeho bohyní.

Zenia sáhla do malého váčku ze zmrzlých pavučin, který měla zavěšený na opasku, a vytáhla z něj další nebeskou minci. Naklonila jsem se blíž, abych si ji prohlédla. Tahle byla temná jako noc, jen na svrchní straně chladně zářil půlměsíc. Další letmý obrázek oblohy, na věky uvězněný v hlubinách mince.

Než jsem stihla otevřít ústa, Zenia ji vhodila do ohně.

„*Matko*,“ zvolala jsem a překvapeně sebou škubla. Svezla jsem se na kolena tak rychle, až jsem se jimi bolestivě udeřila o kámen před krbem, a natáhla jsem ruku v zoufalé snaze vyškrábnout minci z plamenů.

Zenia mě stáhla zpátky.

„Ne,“ řekla. „Poslouchej, dcero.“

Zůstala jsem zaraženě klečct. Ale jak se začala púlnoční mince povolna tavit, vydala ze sebe jakýsi prchavý zvuk. Tehdy jsem ještě nevěděla, jak ho popsat, zněl však jako dlouhý, melodický výdech. Jako flétnové trio, doprovázené jemnými tóny harfy.

Ten zvuk byl *nádherný*. A jakmile jsem jednou tuhle úžasnou melodii zaslechla, nedokázala jsem na ni zapomenout. Ani na to, jak mě celou prostoupila jako to nejsilnější víno, jako svit nejzářivějšího z měsíců.

Byla to magie, kterou jsem sama nedovedla vyčarovat, přesto mi však rezonovala celým tělem, celou mou duší.

A já ji zatoužila slyšet znovu.

Nedokázala jsem se pohnout. Naslouchala jsem jí a ani nedutala. Jenže těsně předtím, než se mince roztavila úplně, se zvuk změnil v dým a odtančil vzhůru do komína.

„Co to bylo?“ užasla jsem.

Má matka zlehka pokývla směrem k nebeské minci, kterou jsem stále ještě svírala v dlani. K minci v odstínu polední oblohy zahalené nádychanými bílými oblaky.

Jen nerada jsem ji věnovala plamenům, ale vzápětí už jsem naslouchala dalšímu úryvku nebeské hudby. Hudby, z níž se mi krátil dech. Hudby, která mě naplnila takovou rozkoší, až jsem se cítila oloupená, jakmile dozněla v kouři.

Nějakou dobu jsme s matkou střídavě házely do ohně další a další mince a vdechovaly hudbu, kterou nám svým postupným roztavováním přinášely. Naplnil nás smutek, triumfální radost, utrpení i hrdost – všechny tyhle pocity v nás vyvolaly tóny, jež se v mincích ukrývaly. V naší podzemní říši nic podobně krásného nemáme. Jistě, jsou tu bubny, které nám jako druhé srdce tepou v hrudi pokaždé, když je zaslecháme, a udávají rytmus našim tancům. Rozhodně však ve mně nedokážou vyvolat takový dojem jako souhra nebeských fléten, lyr, aulů, citer, činelů a harf.

Bohyně hudby pochází z Nebeské říše a jmenuje se Enva.

Když byl matčin váček na mince konečně prázdný, síla hudby v nás jen povolna doznívala. Byl to Zeniin způsob, jak se mi omluvit za to,

že mě předtím uhodila. Položila jsem si hlavu na její rameno a zahleděla se do poskakujících plamenů.

„Pořád ještě nerozumím tomu, proč jsi ty mince vůbec měla,“ promluvila jsem tichým, zasněným hlasem. „Můžeme si obstarat další?“

„Nebeští jsou za eitrálí šupinu ochotní zaplatit vysokou cenu,“ odpověděla Zenia. „Daleko vyšší než za naše drahokamy, mramor nebo obsidián.“

Tohle zboží jsme mohli s Nebeskými směnít za jejich nektar z mraků, oblečení utkané z větru a med z jejich včelínů. Dokonce i mezi nepřáteli byly podobné výměny přijatelné. Ona však mluvila o věcech, s nimiž jsme obchodovali pod rouškou tmy, tajně. O zapovězeném zboží.

Její upřímnost mi dodala odvahy. Vnímala mě jako svého spojení, nejen božské dítě.

„A kolik dá práce opatřit si takovou šupinu? Opravdu ji Felyra ukradla nějakému eitrálovi, zatímco spal?“

„Ne.“ Matka mě pohladila po vlasech, ale oči stále upírala do plamenů v krbu. „Našla ji, v nehlubších slujích naší říše, tam, kde eitrály drží. Ta šupina odpadla sama, ležela zapomenutá na zemi, a tak si ji vzala. Ty nestvůry čas od času nějakou ztratí, pokud je Dacre poraní.“

„Dacre jim ubližuje?“ podivila jsem se a žaludek se mi zhoupł.

„Ano. Jak jinak by je mohl ovládat? Kdykoli se odchýlí od jeho rozkazů, zasadí jim smrtelnou ránu, kterou však vzápětí svou magií vyléčí. Potom se mu ty stvůry opět podvolí. Stejně zachází i s tou svou tlupou psů.“

K eitrálům i obludným psům, kteří žili v doupatech roztroušených po celé podzemní říši, jsem chovala velký respekt, takže jsem se s nimi sotvakdy střetla tváří v tvář. Avšak pouhá představa, že by těmhle neobyčejným tvorům ubližoval jen proto, aby ho poslouchali, mi zanechala hořkou pachut' v ústech.

„To je smutné,“ zašeptala jsem.

„Neplýtvej city kvůli takovým stvůrám, Matylde.“

Přijala jsem její pokárání, ale bezděčně jsem si začala hryzat nehet.

„Proč chtějí Nebeští eitrální šupinu?“ zeptala jsem se nakonec.
„K čemu jim bude?“

„Vlastnit ji znamená mít moc.“

Tím odhalením mě vrátila zpátky na zem, jako kdyby mi vmetla ledovou spršku do tváře.

„Moc? V jakém smyslu?“

„Eitrální šupina dokáže proříznout naprosto cokoli. Dokonce i mysl nebo srdce boha. Vlastnit jednu jedinou znamená vyvolat v ostatních strach, i mezi Nebeskými.“

„A proč jim takovou moc nabízíme?“ nechápala jsem. „Vždyť pro nás mají jen pohrdání.“

„Šupin je dnes jako šafránu. Nenajdou si cestu do rukou kohokoli z Nebeských, pouze k těm vyvoleným, jestli tě trápí tohle. Všichni máme v hrudi srdce, a ač se jeho touhy snažíme přehlížet sebevíc, srdce vždycky baží právě po tom, co nemůže mít,“ odpověděla Zenia. „Co bys dala za to, abys mohla znovu naslouchat té nebeské hudbě, Matyldo? Ještě aspoň jedinkrát cítit, jak ti rozproudí krev v žilách?“

Skousla jsem si zevnitř tvář, dokud mi v ní nezačalo pulzovat bolesti.

A uvědomila jsem si, že za možnost ještě jednou se zaposlouchat do té krásné, prchavé melodie bych dala úplně cokoli.

Tóny nebeské harfy mi zněly v hlavě ještě dlouhé hodiny a doprovázely mě i při čtení Alvina nejnovějšího svitku se sny. Přinesla mi ho se zvláštním úsměvem na rtech a vědoucím leskem v očích, jejichž význam mi unikal, dokud jsem svitek nerozbalila a nepřčetla si první sen, na němž sotva zaschl inkoust.

I tenhle patřil Vincentovi.

Opět se mu zdálo o řece, ale tentokrát také o mně.

v

Trn v oku

MATYLDA

Topil se, nořil se čím dál hlouběji do samého srdce řeky, dokud jsem ho nechtyla za ruku.

Spatřila jsem samu sebe jeho očima. Kaštanově hnědé vlasy kolem mě vířily jako nitky hedvábí. Bílé šaty se mi vlnily kolem nohou, když jsem bojovala s říčním proudem. Zlaté náramky na mých pažích cinkaly a měsíční kameny, kterými jsem měla ozdobené uši, matně poblikávaly v šeru. Držela jsem ho silným, sebejistým stiskem a odmítala jsem jeho ruku pustit.

Zděšení ho pomalu opouštělo, jako kdybych udusala hořící uhlíky a z jeho strachu nezbylo nic než dým.

„Neopouštěj mě,“ zašeptal.

Vytáhla jsem ho vzhůru.

Společně jsme se vynořili nad hladinou a lapali po vzduchu.

Tady sen končil.

Rozechvěle jsem svitek zabalila. Tělo mi ztěžklo, jako bych doopravdy měla šaty i vlasy nasáklé vodou z řeky. V očích mě pálilo, jako bych je držela otevřené pod vodou. Srdce mi splašeně bušilo až v krku.

Toho lidského chlapce jsem nikdy předtím neviděla. Pouze jsem si četla v jeho snech, ale on mě přesto znal. Nějak se stalo, že mě spatřil a já mu bezděčně proklouzla do snu.

Počkala jsem, až se matka odebere k odpočinku, potom jsem si na záda připnula Badeův štít a vyšla z našeho obydlí. Rozběhla jsem se chodbami plnými stínů a záře plamenů až k Alviným dveřím, před nimiž jsem krátce zaváhala. Bála jsem se zaklepat.

Alva zřejmě moji přítomnost vycítila.

Dveře se rozlétly. Stála za nimi a shlížela na mě svýma modrýma očima jiskřícíma pobavením. Měla ostře řezaný, přesto však velice pohledný obličej, s vysoko položenými lícními kostmi, rámovaný loknami zlatavých vlasů. Plné rty měla namalované načerno, ve tvářích doličky a pleť bílou jako alabastr. Oblečená byla v dlouhých červených šatech, které si na ramenou sepnula stříbrnými sponami, a voněla po svařeném vínu a ohořelém dřevě. Všimla jsem si, že v prstech zašpiněných od inkoustu třímá brk, jako bych ji vyrušila uprostřed psaní.

„Víš tvoje matka, že jsi tady, Matyldo?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Tak pojď raději dál. Určitě by nebyla ráda, že postáváš tady v chodbě.“

Bylo to poprvé, co jsem se ocitla v Alviných komnatách. Překročila jsem práh a vstřebávala rozlehlý prostor kolem. Byly tu nekonečné police přetékané všelijakými svitky, různorodý nábytek, mramorový krb, nad ním římsa s vystavenými barevnými lahvičkami s vínem a prazvláštní tapiserie na stěnách. Mou pozornost si však získal její pracovní stůl, u něhož ještě před chvilkou zapisovala na svitek pergamenu nejnovější sny.

„Proč se mu o mně zdálo?“ neudržela jsem se a vyslovila otázku, která mě páčila na jazyku. „Nikdy jsem ho neviděla.“

„Koho?“ zeptala se Alva.

„*Vincenta.*“

„Ach. Ten šedooký chlapec, kterému se často zdává, že se topí. Pojď, sedni si, dítě.“

Nechtělo se mi sedět, nýbrž přecházet sem a tam, měla jsem pocit, že celá *hořím*, ale nechala jsem se odvést k poněkud ošoupanému křeslu. Badeův štít jsem si položila před nohy, pro případ, že by byl potřeba.

„Abych odpověděla na tvou otázku,“ spustila Alva a nalila si při těch slovech sklenku vína, „nemám tušení.“

Její odpověď mě rozčílila. Nejspíš mi to bylo poznat ve tváři, protože se rozesmála.

„Nezoufej, Matyldo. Jednu teorii bych měla.“

„A jakou?“

Dlouze se napila, očividně si mou netrpělivost užívala. „Víš vlastně, co je to sen?“

„Cosi stvořeného myslí,“ řekla jsem. „Směšné představy, jak jim říká moje matka.“

„Ano, pro někoho jistě. Ale zároveň se skrze ně dá nahlédnout až na dno duše.“

Zamračila jsem se. „To nevysvětluje, proč mě ve snu viděl tenhle podivín, ačkoli jsme se nikdy nesetkali.“

„Možná, že se mezi vámi vytvořilo jisté spojení, když sis přečetla o jeho prvním snu. Možná jsi v něm zanechala nějaký dojem.“

„Ale jak to? Když jsem si o něm četla ve tvém svitku, nezbylo po jeho snu nic než zaschlý inkoust na pergamenu. Noc, kdy se mu zdál, už dávno minula.“

„Duše se neřídí stejným během času jako my. Neputuje stejnými cestami.“

Zadumala jsem se nad jejími slovy a snažila se pochopit, co se mi snaží říct.

„Dokáže snad duše cestovat do minulosti? Nebo do budoucnosti?“ zeptala jsem se nakonec a potlačila zachvění.

Alva se usmála. „Tak jsem to slyšela od Orfie.“

„Orfie?“

„Ano. Smrt se v duších rozhodně vyzná. Střetává se s nimi v jejich nejzoufalejší, nejzranitelnější chvíli. Jestli máš další otázky, měla by sis nejspíš promluvit s ní.“

Matka rodu byla tou poslední z bohů, na niž bych se toužila obrátit.

„Ale jestli tě to obtěžuje – jestli ti vadí, že o tobě ten hoch sní –, můžeš mi ten svitek vrátit. Přestanu ti je půjčovat.“

„To ne,“ vyhrkla jsem rychle. „Moc ráda si v nich čtu. Učím se z nich o lidském světě.“

„No dobrá.“ Alva se uculila, jako by věděla něco, co mně zůstávalo utajeno, a odhalila přitom řadu vínem zažloutlých zubů. „Ale buď opatrná, Matyldo.“

S tím mě propustila. Sebrala jsem svůj štít ze země a pod jeho tíhou trochu zavravorala.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„Nedovol snům, aby v tobě probouzely přílišný soucit,“ řekla. „Hlídej si svou vlastní duši, dítě.“

Týdny postupně ubíhaly a splývaly jeden v druhý. A Vincent mě i nadále vídal ve svých snech.

Hned jak je Alva zaznamenala, jsem si je pročítala, fascinovaná tím, že vidím samu sebe v jeho lidském světě. Jeho noční můry, v nichž se opakovaně topil, pomalu ustaly a nahradily je sny, kde jsme spolu lezli do korun stromů. Sedávali jsme bok po boku v síni jeho pevnosti a předháněli se, kdo se dřív strefí kamínkem do pohárů jeho starších bratrů. Jezdili jsme na ponících přes vřesoviště a představovali si, že umíme létat. Šplhali jsme na věže a přelézali cimbuří. Smáli jsme se nebo se dohadovali; snili jsme během snění. Spojovaly nás přátelství a důvěrnost, z nichž se mi svírala hrud'

Občas jsem si přála, aby se to všechno doopravdy stalo, a možná právě v tomhle spočívala ona citlivost srdce, před níž mě Alva varovala.

„Jak se jmenuješ?“ ptal se mě vždy nakonec Vincent.

Nikdy jsem mu neodpověděla.

Ta otázka ukončila jeho sen jako blesk z čistého nebe, a když jsem pak srolovala popsaný svitek, z nějakého důvodu jsem se cítila ošizená.

Důvěrně jsem ho znala. Znala jsem jeho obavy, strachy, touhy. Zahlédla jsem pevnost nad řekou, již nazýval domovem, lásku, kterou choval ke svým bratrům, i jeho respekt k otci a smutek ze záhadného zmiizení jejich matky. V jeho snech jsem nebyla bohyní, nýbrž smrtelnou dívkou a přítelkyní, kterou měl rád.

Já jsem ho znala, zato on mě ve skutečnosti neznal.

Podle množství vody, která protékala naším podzemním potůčkem, se vždy dalo s jistotou určit, jak se v lidském světě mění roční období. Na jaře jeho vlahý proud vesele klokotal. V létě pak zmohutněl, byl hluboký

a horký tak, až z něj stoupala pára. Na podzim hladina opět klesla a chladnější voda byla posetá spadaným listím ze stromů nahoře. V zimě potom potok vychladl docela a jeho pomalu plynoucí hladinu pokryly střípky ledových ker.

Zatímco moje matka v chladu zimy pookřála, já se steskem vzpomínala na období podzimu. Moje dvanáctá zima už se však chýlila ke konci; mé dětství mizelo v nedohlednu jako ubývající měsíc. Zjistila jsem, že kdykoli se s Badem cvičíme v boji v jeho kovárně, kde na nás při práci dohlíží Hem, letí čas jako splašený. V našich lekcích už jsme přešli od štítu k meči. Naopak, kdykoli bůh války odešel za Královnou básnířkou do říše smrtelníků, což teď bývalo čím dál častěji, čas jako by se zastavil.

V čase posledního záchvěvu zimy, kdy se může zdát, že led snad nikdy neroztaje a země už navždy zůstane promrzlá a chladná, odešel na dlouhých čtrnáct dní. Na jeho návrat jsem zchradlá a bez života čekala v našem podzemním obydlí.

Znovu jsem si pročetla jeden z mých oblíbených snů – s Vincentem jsme prozkoumávali jeskyně na břehu moře a v jednom z jezírek mořské vody jsme narazili na zamčenou truhlu, pokrytou schránkami korýšů a kluzkými chaluhami. Čas od času se mu zdálo o oceánu, v jehož vlnách ho však strach z utopení opouštěl; zatím jsem netušila proč. Společně jsme dumali nad tím, jak otevřít zrezivělý zámek, jímž byla truhla uzamčená.

Z myšlenek mě vytrhl Zeniin hlas, který na mě zavolal a vrátil mě ze solí provoněných jeskyní a od Vincenta zpátky do přítomnosti v našich komnatách.

Vyděšeně jsem sebou trhla, a jak jsem se snažila ukrýt svitek pod deku, nechtíc se mi ho podařilo roztrhnout. Vstala jsem z postele a vydala se do místnosti v samém srdci obydlí, kde má matka stála spolu s Felyrou a čekala na mě.

„Zavři oči a natáhni ruce,“ vyzvala mě. Držela cosi za zády a v očích jí svítily veselé ohničky. Felyra stála po jejím boku, na namalovaných rtech jí pohrával trochu zdrženlivý úsměv.

Vzpomněla jsem si, že mi slíbila nějaký dárek, odměnu za to, že si jejich tajemství ohledně eitrálí šupiny nechám pro sebe. Zavřela jsem oči a natáhla před sebe prázdné dlaně.

Doufala jsem v hromádku nebeských mincí, které bych mohla vho-
dit do ohně a potěšit se jejich hudbou, matka mi však do rukou vložila
cosi studeného a poddajného. Překvapilo mě, jak těžké to bylo; dárek
mi málem vyklouzl z prstů, a tak jsem ho rychle sevřela v dlani.

Zamžikala jsem a otevřela oči.

V dlaních mi ležel zlatý opasek, zdobený podlouhlými měsíčními
kameny.

„No tak, vyzkoušej si ho,“ nabádala mě matka, když viděla, že váhám.

Tohle jsem nečekala. Byla to výjimečná rukodělná práce; pásek byl
ukovaný z toho nejryzejšího zlata Hlubin, silný a zároveň pružný jako
mé zápěstí. Měsíční kameny pravidelně vysázené po jeho obvodu byly
jeden jako druhý a připomínaly vejce rozkrojená v půli. Když jsem opas-
kem pohnula a dopadlo na něj světlo, kameny se kouzelně rozzářily bě-
lavým třpytem.

„Je překrásný,“ řekla jsem tiše. „Moc vám oběma děkuji.“

Zenia mi ho obtočila kolem pasu a ukázala mi, jak si mám těsně nad
pupíkem zapnout sponu.

„Tvá matka si přála měsíční kameny, aby ti připomínaly domov,“ vy-
světlnila Felyra. „Abys nikdy nezapomněla, odkud pocházíš. Já do nich
však vložila trochu ze své vlastní magie.“

„Jak to myslíte?“ zeptala jsem se.

„Pod každým kamenem se skrývá tajná kapsa. Napadlo mě, že by se
ti mohly hodit, až budeš cestovat mezi říšemi. Možná s sebou poneseš
pár věcí. Navíc jejich tíhu vůbec nepocítíš – mohla by sis do těch kapes
nacpat třeba koně, psa nebo useknutou hlavu jiného boha. Ačkoli se mi
doneslo, jak nezvykle rychle ses v poslední době naučila pohybovat, přes-
tože tě Bade nutí vláčet se s tím jeho otlučeným štítem.“

„Fel,“ zamračila se na ni má matka, nejspíš kvůli poznámce o *usek-
nuté hlavě*.

Z podobných řečí jsem si však nic nedělala.

Sklopila jsem pohled, abych si prohlédla drahé kameny, které se mi blýskaly u pasu. Když jsem se jednoho z nich dotkla, konečky mých prstů zmizely v jeho nitru, jako bych je ponořila do bezedného jezírka s chladnou vodou, a já tak mohla ocenit nesmírnou hloubku kapes, které mi Felyra do opasku vložila.

Mohla bych si do nich ukrýt Alviny svitky snů. Snad by se do jedné z nich vešel i můj štít, i když hádám, že Bade by to považoval za podvádění. A v té chvíli jsem si všimla, že v kameni usazeném nejbliže k přezce prosvítá tmavě modrý proužek. Jakýsi stín, který tam ještě před pár vteřinami, když jsem si pásek nasazovala, rozhodně nebyl. Sklonila jsem se, abych si ho mohla lépe prohlédnout, a také má matka zalapala po dechu.

„Co je *tohle*?“ Když Zenia poklepala na drahokam špičkou nehtu, uvědomila jsem si, že jí je přístup do kapsy pod ním zapovězen. Střelila jsem rozpačitém pohledem po Felyře, jejíž obočí také vylétlo vzhůru, když zaznamenala ten zvláštní odstín. Zenia si postěžovala: „Sběrem těch nejlepších měsíčních kamenů jsem strávila tři zimy. Sundej si ten opasek, Matylde. Vložím ti tam jiný.“

„Nech ho tak,“ zasáhla Felyra rozčileně. „Pokud ho nahradíš jen kvůli nějaké drobné skvrnce, budu muset znovu očarovat všechny kameny, a na takové nesmysly nemám čas. A navíc, ten kámen není poškozený. Pouze zareagoval na Matyldin dotek.“

Felyra měla pravdu.

Ten kámen se ke mně zvláštním způsobem přihlásil, a když jsem si ho prohlížela zblízka, napadlo mě, že ten stín vypadá jako zavřené oční víčko s dlouhými tmavými řasami.

„Nezačarovala jste ho tak, aby na mě mohla matka neustále dohlížet, že ne?“ dobírala jsem si Felyru.

Nakrčila nos a sklonila hlavu ke straně, takže jí plavé lokny zakryly jedno oko. Tím druhým na mě zamrkala. Zachmuřený výraz mé matky však potemněl ještě víc.

Už tehdy jsem to tušila, přestože jsem si svůj poznatek nechala pro sebe. V mém nitru dřímalo cosi temného. Jednoho dne se to probudí a já netušila, jak se na ten okamžik připravit.

Když jsem se konečně opět sešla s Badem k našemu výcviku, vycítila jsem, že se s ním něco stalo.

Čtrnáct dní u královny uplynulo, ale i po svém návratu zůstalva myšlenkami jinde. Ve vlasech měl sníh, bělostný jako skvrny v kožíšku koloucha, a šířil kolem sebe ledový a ostrý závan větru. Předloktí mu pokrývaly čerstvé, sotva zhojené jizvy a červený plášť měl potrhaný a pocákaný blátem.

„Tys bojoval?“ položila jsem mu otázku, která vyzněla naprosto zbytečně. Jistěže bojoval, a jelikož vypadá tak mrzutě, nejspíš prohrál. Namáhavě jsem polkla a sevřela pevněji jílec širokého meče, který mi pro tuto příležitost dal. Na druhé paži mi jako poslušný sokol seděl ochranný štít.

Minul okamžik plný napětí, kdy jsem čekala na jeho první úder.

Bade zůstal zticha, v očích nepřítomný výraz. Jeho vlastní meč – ten z obsidiánu, který se mi tak líbil – zůstal vězet v pochvě u Badeova boku. Paže měl založené na hrudi a zíral do uhlíků v ohništi, jako by ho jejich praskající žár očaroval.

„Slyšel jsi mě?“ promluvila jsem na něj o něco hlasitěji. Srdce mi však z obavy vynechalo.

Tohle se mu vůbec nepodobalo.

Obvykle nic nedokázalo odvést jeho pozornost od vytyčeného úkolu. Když se na mě konečně podíval, oči měl podlité krví.

„Co jsi říkala?“ zeptal se ochraptělým hlasem.

„Seběhlo se něco v říši smrtelníků? Nějaká bitva, na kterou jsi čekal?“

„Ano.“

Proč jen zní tak smutně? Skončila snad válka nadobro? Zdeptala ho vidina míru?

Mého opasku z měsíčních kamenů si vůbec nevšiml, což mě okamžitě upozornilo na jeho nezvyklou roztěkanost. Čekala jsem, že ho komentuje, jen co ho zahlédne. Že ho bude považovat za překážku v boji a bude po mně chtít, abych si ho během tréninku odepla.

Dávala jsem přednost starému dobrému Badeovi, třebaže mě s oblibou škádlil, a rozhodla jsem se, že ho zkusím rozveselit. Musela jsem ho z té letargie nějak vytrhnout.

„Jak se má trn, který ti vězí v oku?“ nadhodila jsem se smíchem.

Bade přimhouřil oči. „Cože?“

„Trn,“ zopakovala jsem, ale veselí ze mě vyprchalo. „Jednou jsi o ní takhle mluvil. Copak si nevzpomínáš?“

„Ach, ty myslíš Adrii,“ řekl a odvrátil pohled. „Ona je..“

Vyčkávala jsem, on však svou větu nedokončil. Zdálo se, že nena-
chází slova, kterými by ji popsal, a mé srdce sevřel ledový chlad.

„Nemůžu tu zůstat,“ zamumlal a pročísl si rukou vlasy. Jeho sněho-
vá koruna roztála a Bade vykročil pryč, aniž by si uvědomil, že mě tu
nechává samotnou a zaskočenou. „Vrátíme se k tomu jindy, Matyldo.“

„A kdy?“

„To nevím. Běž zpátky ke své matce.“

S tím zmizel v přilehlé chodbě. V temném tunelu mířícím na vý-
chod, kterým jsem ještě nikdy nešla.

Zasunula jsem meč do pochvy a štít zpět do kapsy pod měsíčním ka-
menem – vešel se tam dokonale, přesně jak Felyra předpokládala. Po-
tom jsem se vydala za ním.

Zнала jsem mapu z drahých kamenů a dokázala jsem se podle nich
orientovat.

Pohyboval se velmi rychle, jako by se chytil na háček kdesi v dálce
a neviditelná ruka si ho teď přitahovala k sobě. Každých pár kroků ke
mně přitmím dolehl zvuk jeho přerývaného dechu.

Byl raněný? Kdyby ano, určitě bych si toho všimla, a zranění se na-
víc bohům hojí nezvykle rychle, pokud není zasaženo jejich slabé mís-
to. Brnění měl neporušené. Ani na krku neměl žádnou viditelnou ránu,
proto mi jeho neklid nešel na rozum.

Byl mým spojencem, jehož ke mně pojila slaná přísaha, ale v jistém
smyslu jsem byla totéž já pro něj.

Sledovala jsem Badea od rubínů přes smaragdy až po malachity, ce-
lou cestu k průchodu, který se otevíral do říše smrtelníků nad námi.

Než jsem se odvážila překročit práh a vydat se za ním, přinutila jsem
se desetkrát zhluboka nadechnout. Když jsem se ocitla venku, přivítal
mě závan ostrého větru a ztichlý svět čerstvě zapadaný sněhem.

Průchod se ukrýval ve kmeni vykotlaného dubu, obklopený hustým lesem.

Důkladně jsem si strom prohlédla, abych si uložila do paměti, kde se vchod nachází, a potom se vydala v Badeových stopách, jež byly v křupavé, po kotníky vysoké vrstvě sněhu dobře viditelné. Došla jsem po nich až k okraji lesa, kde jsem se zastavila a pohlédla do blátivého údolí v sevření drsných horských štítů, které se rozkládalo pode mnou.

Nacházel se v něm vojenský tábor, s řadami stanů a heraldickými kourhvemi. Z táborových ohňů stoupal kouř; vzduch byl cítit hořícím listím, dubovými špalky a pachem močálu.

Sledovala jsem, jak Bade vkročil do tábora, kde ho válečníci v brnění očividně poznávali. Někteří se mu dokonce poklonili, když procházel kolem, přestože jim nevěnoval jediný pohled. Díky jeho rudému kabátci jsem ho očima provázela celou cestu až k velikému stanu, který stál přímo uprostřed vojenského tábora. Vzápětí zmizel v jeho útrobách a já s námahou polkla oheň, který mi hrozil sežehnout hrdlo.

Vrátil se ke Královně básnířce.

Copak od ní právě neodešel? Samou bezmocí bych nejradši rozhodila rukama a zaskřípěla zuby.

Ty hloupá.

Takhle bohové přicházejí o svou nesmrtelnost. Když podlehnou a nechají se rozptýlit. Když poleví v ostražitosti. Copak mě to neučil právě on? Nesnažil se snad vštípit mi tuhle lekci, znova a ještě jednou, podobně jako mě nutil svým mečem, kterým se oháněl proti mému štítu, abych si pod jeho údery osvojila zarputilost, zesílila a zmoudřela?

Někde nad hlavou mi zapraskala větev.

V hlavě jsem měla najednou jako vymeteno a prudce jsem šklubla bradou vzhůru. Přímo nade mnou seděla hlídkující lučištnice. Zatím si mě nevšimla, ale srdce se mi přesto zachvělo leknutím.

Potichu jsem ustoupila a začala se vracet po svých vlastních stopách.

Kdybych svou přítomností prozradila, kde se nachází průchod do podzemí, ničemu bych tím neprospěla. Kouzelné dveře jsou naším tajemstvím, jenže stopy vycházející z vykotlaného dubu by nejspíš